

ΠΙΠΙΝΑ Δ. ΕΛΜΗ

Θέατρο 2009

τέσσερα μονόπρακτα

1. Αναπάντεχα

2. Τι κι αν γύρισες Δυσσέα;

3. Απαρτία

4. Το Σύνδρομο της Ανησυχίας

Σύδνεϊ 2009

ΠΙ ΠΙ ΝΑ Δ. Ι ΩΣ ΗΦΙ ΔΟΥ- ELLES

**ΘΕΑΤΡΟ 2009
ΤΕΣΣΕΡΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΑ**

ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΑ

ΤΙ ΚΙ ΑΝ ΓΥΡΙΣΕΣ ΔΥΣΣΕΑ;

ΑΠΑΡΤΙΑ

**ΤΟ ΣΥΝΔΡΟΜΟ ΤΗΣ
ΑΝΗΣΥΧΙΑΣ**

ΣΥΔΝΕΥ 2009

Copyright: Πιπίνα Δ. Ιωσηφίδου-Έλλη (Elles)

Τα τέσσερα μονόπρακτα γράφτηκαν το τελευταίο
δεκαήμερο του Απριλίου 2009

Το εξώφυλλο φιλοτεχνήθηκε από τη συγγραφέα.
Το συγκεκριμένο βιβλίο εκδόθηκε σε περιορισμένο
αριθμό αντίτυπων

Email: pipinaelles@hotmail.com

Σύδνεϋ 2009

ISBN 978 0 9804894 3 9

*Για τους ανθρώπους
που ψάχνουν ακόμη
για τα ιδανικά
που ξεθώριασαν,
υπό την διαρκή πίεση
της καθημερινότητας!
Π.Ε.*

Αναπάντεχα

(Μονόπρακτο)

Πρόσωπα

Γιώργης ή Γάκης	φαρμακοποιός, χήρος, 57 χρονών (Μαρίνα, η απολιπούσα σύζυγός του)
Μιχάλης	στενός φίλος του Γιώργη και νουνός του Προκόπη, δικηγόρος-ψυχολόγος, ανύπαντρος, γύρω στα 54
Προκόπης Αντωνίου	γιος του Γιώργη οικονομολόγος-νομικός σύμβουλος εταιρείας, γύρω στα 30
Μαρίνα	η αγαπημένη του Προκόπη, συμβολαιογράφος- λογίστρια, συνομήλικη του Προκόπη, συνάδελφός του, και υπό την διεύθυνσή του στην εταιρεία
Φωτεινή	Χήρα του απολιπόντος Μανώλη, συμβολαιογράφου, και

Νέλλη

μητέρα δύο νέων και
παντρεμένων ιατρών: του
Μηνά και του Σαμ
Φίλη της Φωτεινής,
ακαδημαϊκός, καθηγήτρια
Ιστορίας

Γκαρσόν Α΄

Γκαρσόν Β΄

Σκηνή Πρώτη

(πρόκειται για συζήτηση μεταξύ του Γιώργη και του Μιχάλη που εκτυλίσσεται στο καθιστικό του σπιτιού του πρώτου)

Γιώργης: Τι να πω; Δεν περνάει ο λόγος μου πια. Είμαι “γέρος”. Ακούς εκεί να με αποκαλεί “my old man!” Ποιος; Ο μοναχογιός μου!

Μιχάλης: Καλά,καλά, μην κάνεις έτσι! Τ’ άκουσες μια φορά και... πανικοβλήθηκες! Είναι καλό παιδί ο Προκόπης. Είναι όμως ένας νέος της εποχής του. Ακολουθεί την ορολογία της γενιάς του, αν και επιδιώκει να διαφέρει. Δεν σημαίνει λοιπόν ότι δεν σε αγαπάει ή δεν σε σέβεται. Με τον καιρό, θα καταλάβει πώς αισθάνεσαι στο άκουσμα της λέξης: “γέρος”.

Γιώργης: Ναι... ναι! Όπως το είπες: “με τον καιρό”. Μόνο που όταν το καταλάβει ο Προκόπης εγώ... θα έχω αποδημήσει στην αντίπερα όχθη!

Μιχάλης: Υπερβάλλεις! Μη καταδυναστεύεις το νου σου με τέτοιες σκέψεις. Άλλωστε... δεν είσαι γεροντάκι, ώριμος άντρας πενήνταεφτά χρονών είσαι και μάλιστα professional εν ενεργεία. Και μα τω Θεώ αν δεν ήξερα τον αριθμό των χρόνων σου, θα στοιχημάτιζα ότι είσαι πενήντα. Έλα τώρα... είδες τι με κάνεις και λέω; Το ξέρουμε δα ότι οι αριθμοί δεν έχουν σημασία. Πώς αισθάνεσαι μετράει τελικά. Έτσι;

Γιώργης: Δεν ξέρω, ίσως... Ξεχνώ πως δεν είσαι μόνο δικηγόρος... Κατά βάθος είσαι ο ψυχολόγος που... φιλοσοφεί αυτή τη στιγμή. Πάει... Τη φάγαμε τη ζωή Μιχάλη! Η Μαρίνα μου βιάστηκε να φύγει στα πενήντα της και μ’ άφησε μόνο κι έρημο, μ’ ένα γιο, που... Μιχάλη έχω πρόβλημα!

Μιχάλης: Μα... έτσι είναι τα νιάτα αδερφέ μου! Ξέχασες τα δικά σου;

Γιώργης: Τα δικά μου! Ο πατέρας μου ήταν κέρβερους, δεσποτικός. Πού να τολμήσω ν’ αντιμιλήσω! Εξάλλου... ήμουν ένα σεβαστικό παιδί... εκ φύσεως!

Μιχάλης: Ναι εντάξει. Έτσι λέμε όλοι οι μεγάλοι! Είναι αλήθεια ότι η γενιά μας, κι αν ακόμη δεν ήταν τέλεια, ήταν λιγότερο οργισμένη. Επίσης

είναι βέβαιο, ότι οι σημερινοί νέοι θα λένε τα παρόμοια μ' εμάς, για τα παιδιά τους. Έτσι είναι. Οι καιροί αλλάζουν... και δεν αλλάζουν!

Γιώργης: Αλλάζουν -άκουσέ με-, και προς το χειρότερο!

Μιχάλης: Ίσως συμβάλλουν και οι συγκυρίες του σήμερα. Έλα, είναι καλά τα παιδιά μας! Και τα όνειρά μας να γίνουν καλύτερά μας, κι αυτά θα πραγματοποιηθούν. Άκου που σου λέω. Ο Προκόπης πάει πολύ καλά, μας έχει κάνει περήφανους! Αν κάποτε λέει και κάτι με το οποίο διαφωνούμε... ε, είναι κι αυτό μια συγκυρία της εποχής του.

Γιώργης: Μακάρι να είναι όπως τα λες!

Μιχάλης: Όμως... πολύ μιλάμε! Άντε, ετοιμάσου να πάμε στο Balmoral Beach να πιούμε το καφεδάκι μας, κι αν ακόμη έχεις όρεξη, συνεχίζουμε τη γκρίνια εκεί! Ευτυχώς δεν έχει δουλειά σήμερα!

Γιώργης: Με προσβάλλεις! Μέρα ξεκούρασης είναι. Νομίζεις ότι έχω όρεξη να γκρινιάζω για τον γιο μου;

(σηκώνεται και απομακρύνεται. Ο Μιχάλης τον παρακολουθεί με συμπάθεια)

Μιχάλης: *(μιλάει μόνος του)* “Τι να σου κάνω φίλε μου; το συγκεκριμένο είδος μοναξιάς... είναι άσπονδος εχθρός. Τι να πω εγώ; Όσο για το παιδί... - τι λέω; άντρας είναι- έχει τα δικά του”.

(εμφανίζεται ο Γιώργης)

Μιχάλης: Είσαι κιόλας έτοιμος;

Γιώργης: Μήπως χρειαζόμουν make – up και δεν το ήξερα; Για καφέ στο beach πάμε. Τα παπούτσια μου έλειπαν, τα φόρεσα κι αυτά! Άντε να του δίνουμε προτού να μετανιώσω γι' αυτό το ξεσήκωμα!

(ο Μιχάλης γελάει, κουνώντας το κεφάλι του με κατανόηση)

Σκηνή Δεύτερη

(στην παραλία σε coffee shop. Οι δύο φίλοι έχουν καθήσει και περιμένουν το γκαρσόν, που καταφθάνει αμέσως. Είναι πολύ νέος και χαμογελά ευγενικά. Τον κυττάζουν έκπληκτοι)

Γιώργης: Είσαι πολύ... γρήγορος!

Γκαρσόν Α': Καλημέρα σας κύριοι! Καλωσορίσατε στο Ricardo. Τι θα σας προσφέρουμε;

Μιχάλης: Μετά απ' αυτό το καλωσόρισμα νεαρέ μου δε θα περίμενα τίποτα λιγότερο από ένα τέλειο καπουτσίνο και ένα ποτήρι με κρυστάλλινο νερό! Πρόσεχε όχι κρυστάλλινο ποτήρι, νερό είπα!

(ο νεαρός χαμογελάει ευγενικά)

Γκαρσόν Α': Να μη στεναχωριέστε, η επιθυμία σας είναι διαταγή! Κι εσείς κύριε;

(ρωτάει, γυρίζοντας προς το μέρος του Γιώργη)

Γιώργης: Εγώ.., τα ίδια με τον φίλο μου!

(ο νεαρός που γράφει στη στιγμή τις παραγγελίες ευχαριστεί τους δύο άντρες και επιστρέφει στο *coffee shop*)

Μιχάλης: Τα βλέπεις; Είδες ευγένεια και τακτ το παλλικάρι; Υπάρχουν και καλά παιδιά καημένε!

Γιώργης: Υπάρχουν!

Μιχάλης: Επιστρέφουμε στην κουβέντα μας... Πού είχαμε μείνει;

Γιώργης: Έχεις όρεξη πρωϊ-πρωϊ! Τι να περιμένω; Εργένης άνθρωπος είσαι. Δεν αναλώθηκες στις υποχρεώσεις του παντρεμένου!

Μιχάλης: (χαμογελώντας) Λέγαμε για τον Προκόπη “μας”! Είναι και δικός μου, μην ξεχνάς είμαι ο νουνός του!

Γιώργης: Λέγαμε;

Μιχάλης: (συνεχίζει) Λέω λοιπόν, το γεγονός ότι ο Προκόπης κάνει “του κεφαλιού του” -όπως λες- αποτελεί ένδειξη προσπάθειας ανεξαρτητοποίησης.

Γιώργης: Από ‘μένα;

Μιχάλης: Βέβαια. Θέλει να απολυτρωθεί, από ‘σένα... τον πατέρα του...

Γιώργης: Αμήν και πότε! Πώς όμως; Με το να έρχεται στις δύο τα ξημερώματα και να ξυπνάει στις εφτά το πρωϊ να πάει στο γραφείο; Έτσι θ’απελευθερωθεί από μένα;

Μιχάλης: Εντάξει, δε λέω, είναι κάπως παρατραβηγμένες οι ώρες για κάποιον που κατέχει υπεύθυνη θέση όπως ο Προκόπης. Όμως είναι νέος κι αντέχει ακόμη και σ' αυτού του είδους τις παραφωνίες.

Γιώργης: Κι αν αυτό γίνεται συχνά;

Μιχάλης: Αν βέβαια γίνεται συχνά... τότε...

Γιώργης: "Συχνά" λέει! Τόσο συχνά, που κάποια στιγμή θα ξεχάσει την πόρτα του σπιτιού του!

Μιχάλης: Στάσου Γιώργη! Μήπως έχει κορίτσι το παιδί; "Αν και πιστεύω ότι θα μου το έλεγε".

Γιώργης: Τι είπες;

Μιχάλης: Τίποτα... τίποτα. Πώς κάνεις έτσι;

Γιώργης: Τι να μην κάνω έτσι; Κάνεις τον ηλίθιο; Γυναίκα έχει... αν έχει, όχι κορίτσι!
(ο Μιχάλης τον κυττάζει λοξά)

Μιχάλης: Κάτι ξέρεις εσύ! Λοιπόν; Ξέρεις;
(έρχεται το γκαρσόν με τους καφέδες και τα νερά. Δεν του δίνουν σημασία. Είναι απορροφημένοι στη συζήτησή τους)

Γιώργης: Όχι, από πού να ξέρω; Εμένα δεν μου λέει όπως κάνει μ' εσένα! Επομένως είναι η σειρά μου τώρα να σε ρωτήσω αν ξέρεις.

Μιχάλης: Όχι δεν γνωρίζω!

Γιώργης: Χμ! Πιστεύω ότι αν είχε μία σωστή σχέση θα μας το έλεγε. Αλλά τι λέω; Πρώτος θα τα μάθαινες “εσύ!” κατά τα λεγόμενά σου!

Μιχάλης: Έλα τώρα! Τι συμβαίνει; Δεν μιλάτε πια σαν πατέρας με γιο;

Γιώργης: (ψιθυρίζει ειρωνικά) “Ήρθες στα λόγια μου!” Και βέβαια μιλάμε! Αλλά για τα μη επουσιώδη. Τσιτ - τσατ! Κατάλαβες;

Μιχάλης: Τίποτα - τίποτα, για τα προσωπικά του;

Γιώργης: Με τρέλανεσ Μιχάλη! Μιλάμε σα γυναικούλες! Για τη συμπεριφορά του γιου μου μιλάμε! Δεν είναι έφηβος, άντρας είναι!

Μιχάλης: Με συγχωρείς. Η συγκεκριμένη συμπεριφορά του μπορεί να οφείλεται στον θηλυκό παράγοντα!

Γιώργης: Κι αν το θεωρεί “αμάρτημα” και δεν μπορεί να μου μιλήσει σχετικά;

Μιχάλης: Μα... τι πατέρας είσαι τέλος πάντων; Άνοιξε εσύ τη συζήτηση! Δεν πρέπει να τα συζητάτε κάτι τέτοια; Δεν πρέπει να τον συμβουλέψεις;

Γιώργης: (στεναχωρημένα) Ναι, βέβαια πρέπει!

(ο Γιώργης άγχεται και ο Μιχάλης σπεύδει να επανορθώσει)

Μιχάλης: Καλά, καλά, δεν πειράζει. Ως φαίνεται δεν έφτασε η στιγμή για τέτοιου είδους επικοινωνία. Κάποια μέρα θ' αναγκαστεί εκ των πραγμάτων να επικοινωνήσει μαζί σου, εκτός... αν αερολογούμε.

Γιώργης: Πότε δηλαδή; Όταν αποφασίσει να παντρευτεί; Και δε μου λες, εσένα πώς και δε σου λέει τίποτα; Νουνός του δεν είσαι! Άρα...

Μιχάλης: Ε... ναι... δηλαδή όχι. Τι να μου πει; Έλα τώρα... Αφησέ το το παιδί επιτέλους!

Γιώργης: Να το αφήσω; Ε λοιπόν, σε πληροφορώ ότι ούτε κι εσένα θα σου πει τίποτα τελικά, ούτε και για παντρολογήματα... μ' αυτή που έχει!

Μιχάλης: Για σιγά! Τι εννοείς; Πώς το ξέρεις ότι έχει γυναίκα;

(ο Μιχάλης τον κυττάζει ύποπτα. Ο Γιώργης χαμογελάει ειρωνικά)

Γιώργης: Απλά γιατί είναι παντρεμένη. Μου τα ψιθύρισαν καλοθελητάδες!

Μιχάλης: Α! Λυπάμαι που... αλλά μπορεί νά 'ναι κουτσομπολιά. Ο Προκόπης είναι έντιμο παλλικάρι.

Γιώργης: Λυπάσαι; Τι λυπάσαι; Τον άντρα αυτήνης να λυπάσαι. Αυτός είναι ο κ.....ς, καταλαβαίνεις; Κρίμα ο άνθρωπος!

Μιχάλης: Χμ! Δίκιο έχεις, αλλά...

Γιώργης: Μόνο; Κι ο γιος μου, τι είναι;

Μιχάλης: Έλα δεν είσαι βέβαιος γι' αυτό; Νομίζω ότι ο Προκόπης μας δε θα έμπλεκε με μια παντρεμένη. Εκτός, αν...

Γιώργης: Άντε λοιπόν... Πέστο, γιατί κομπιάζεις;

Μιχάλης: Να... σκέφτομαι κάτι άλλο. Ο Προκόπης είναι έξυπνος! Βρήκε ίσως μια χαζούλα και καλοπερνάει. Επομένως τι να πει σε σένα, με τις παλιές αρχές περί ηθικής, καθήκοντος... και τα παρόμοια;

Γιώργης: Έτσι λες εσύ! Δεν ξέρω αν είναι χαζούλα, αλλά εκείνο που με στεναχωρεί είναι ότι αν ο γιος μου κυνηγάει παντρεμένες αντί λεύτερες, κάποια στιγμή μια τέτοια "χαζούλα"... παντρεμένη ή διαζευγμένη, μπορεί και να τον κουκουλώσει.

Μιχάλης: Εκεί που φοβάται τον γάμο με μια λεύτερη... φοβάσαι ότι μπορεί να τον... μια παντρεμένη; Έλα Γιώργη, υπερβάλλεις.

Γιώργης: Να φοβάται την παντρεμένη, κι όχι το γάμο με μια λεύτερη. Τι κι αν έχει άντρα κανέναν μαντράχαλο και τον κυνηγήσει, έ; Λίγα γίνονται; Να βρει μια καλή κοπέλλα ν' ανοίξει σπίτι, να κάνει οικογένεια! Αυτό περιμένει ο γονιός.

Μιχάλης: Έχεις δίκιο. Είσαι πατέρας. Θέλεις απογόνους.

Γιώργης: Δεν ξέρω για τέτοια. Αν είχα τη Μαρίνα μου ίσως και να σκεφτόμουν ως εκεί.

Μιχάλης: Μην το λες. Τα μωρά... -εννοώ τ' αγγόνια- είναι η χαρά κάθε γονιού.

Γιώργης: Γιατί εσύ έχεις; Πώς το ξέρεις; Έμεινες ανύπαντρος γιατί φοβόσουν τις υποχρεώσεις...

(ο Γιώργης κυττάζει με θυμό, τον Μιχάλη)

Μιχάλης: Δεν είναι έτσι. Αν κι είσαι φίλος... δεν έχεις ιδέα. Τι να πω; Δε μ' αρέσει να μιλώ για τον εαυτό μου.

Γιώργης: *(με ειρωνεία)* Πάλι μπράβο! Είσαι έξυπνος! Δε μιλάμε για σένα και ξετινάζουμε εμένα. *(σα να ξυπνάει από λήθαργο)*

Γιώργης: Κύττα να δεις! Ξεχάσαμε τους καφέδες. Θα πάγωσαν!

(ο Μιχάλης παίρνει τον καφέ του και με καρφωμένο το βλέμμα στο φλυτζάνι του λέει:)

Μιχάλης: Άντε στην υγεία μας Γιώργη και πίστεψέ με, είσαι τυχερός που έχεις τον Προκόπη. Εγώ ήμουν άτυχος σε πολλά και στις γυναίκες. Πολλές φίλες, όμως καμιά δεν μ' έπεισε, αν και...

(ο Μιχάλης σιωπά)

Γιώργης: Χμ!.. Παραδέξου το: φοβόσουν το δέσιμο.

Μιχάλης: Όχι απόλυτα! Είχα... τη Δήμητρα. Τη θυμάσαι; Μ' άφησε τελικά για τον Glen...

Καλύτερα έτσι, δε θ' άντεχα ένα χωρισμό ύστερα από γάμο.

Γιώργης: Έβλεπε που δεν αποφάσιζες και... Η Μαρίνα κι εγώ σου λέγαμε να τη ζητήσεις σε γάμο αλλά πού εσύ... μας έγγραφες!

Μιχάλης: Έλα τώρα Γάκη!.. Θέλεις σώνει και καλά να μου βγάλεις τον πρωϊνό καφέ από τη μύτη. Δεν την ξέρατε όλη την ιστορία με τη Δήμητρα.

Γιώργης: Μιχάλη, η γυναίκα –η καλή γυναίκα, η σύντροφος- είναι το συμπλήρωμα του άντρα. Ο άντρας δεν λειτουργεί χωρίς γυναίκα. Κοντά της μαλακώνει, γίνεται τρυφερός, πλαστιλίνη γίνεται!

Μιχάλης: Είχαμε δεν είχαμε νά 'μαστε τώρα και στα πρωϊνά κηρύγματα! Θέλεις τον γιο σου να νοικοκυρευτεί... Από εκεί δεν αρχίσαμε; Άστο λοιπόν εκεί. Να σεβαστείς την ηλικία μου, αν όχι την επιθυμία μου!

(ο Γιώργης κουνάει το κεφάλι του συγκαταβατικά)

Σκηνή Τρίτη

(δύο νέοι, η Μαρίνα και ο Προκόπης χορεύουν στη μελωδία ενός τανγκό στο καθιστικό του σπιτιού της νέας)

Προκόπης: Τι ανάλαφρη που είσαι!

Μαρίνα: *(χαμογελώντας)* Είσαι ο τέλειος partner.

Προκόπης: Μου αρέσεις! Άρχισα να σ' ερωτεύομαι...

Μαρίνα: Κι εγώ! Τι λέω; Είμαι κιόλας ερωτευμένη μαζί σου.

(κυττάζονται στα μάτια. Φιλιούνται. Η Μαρίνα γελάει. Ο Προκόπης σταματά για μία στιγμή)

Μαρίνα: Δεν τελείωσε ακόμα το τανγκό μας!

Προκόπης: Χμ!..

(συνεχίζουν να χορεύουν σφιχταγκαλιασμένοι. Η Μαρίνα μουρμουρίζει εντυχισμένη)

Μαρίνα: Είναι αργά. Νομίζω ότι πρέπει να πηγαίνεις. Αύριο πάλι, γραφείο...

Προκόπης: Χμ! Ναι... Πόσο βαρύνεμαι να οδηγήσω...

(η Μαρίνα γελάει)

Μαρίνα: Σε καταλαβαίνω, όμως πρέπει να πηγαίνεις.

(κι ενώ η μουσική συνεχίζεται, το ζευγάρι σταματά να χορεύει.. Η Μαρίνα σπρώχνει απαλά τον Προκόπη)

Μαρίνα: Έλα... έλα καλέ μου. Πρέπει να φύγεις! Θα ιδωθούμε στο γραφείο αύριο το πρωί.

Προκόπης: Θα φύγω μόνο αν μου πεις πως μ' αγαπάς.

Μαρίνα: *(χαμογελώντας)* Σ' αγαπώ!

(ο Προκόπης την σηκώνει στα μπράτσα του και κάνει ένα γύρο. Η Μαρίνα γελάει. Ύστερα την κατεβάζει)

αλλά την κρατά πάντα φυλακισμένη στα μπράτσα του. Εκείνη εξακολουθεί να χαμογελάει ευτυχισμένη)

Προκόπης: Κι εγώ σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ για πολλούς λόγους. Αύριο λοιπόν! Και κάποια στιγμή, σ' ένα διάλειμμα από τη δουλειά, θα συνεχίσουμε την κουβέντα μας.

Μαρίνα: Ναι, ναι! Αύριο...

(φιλιούνται και πάλι. Δύσκολεύονται να χωριστούν. Η Μαρίνα τον σπρώχνει από πάνω της χαμογελώντας)

Μαρίνα: Έλα λοιπόν, δε θα προλάβουμε να κλείσουμε μάτι!

Προκόπης: Έχεις δίκιο. Έλα, καληνύχτα.

Μαρίνα: Καληνύχτα αγάπη μου!

Σκηνή Τέταρτη

(εκτυλίσσεται στο καθιστικό του Γιώργη μόλις καταφθάνει ο Προκόπης)

Γιώργης: Έλα παιδάκι μου! Αργησες!

Προκόπης: Δεν έπρεπε να περιμένεις, πατέρα. Εγώ είμαι νέος κι αντέχω στο ξενύχτι.

Γιώργης: Ναι, ίσως να μην έπρεπε να περιμένω, όμως οι γέροντες δε χρειάζονται πολύ ύπνο. Ο χρόνος περνάει γρήγορα κι αυτός που απομένει, λιγοστεύει. Ο ηλικιωμένος κάνει τη νύχτα, μέρα, για να κερδίσει χρόνο. Κι όσο περισσότερο

στενεύουν τα χρονικά όρια, τόσο περισσότερα προσπαθεί να εκμεταλλευτεί και το λεπτό!

Προκόπης: Έλα, πατέρα. Υπερβάλλεις! Θα νόμιζε κανείς ότι είσαι ογδόντα χρονών! Πενήντα εφτά χρονών είσαι!

Γιώργης: Θα πάω και στα ογδόντα. Προς τα εκεί βαδίζω!

Προκόπης: Εντάξει πατέρα! Όλοι βαδίζουμε προς τα 'κεί. Καθένας με τη σειρά του. Δεν είσαι μόνος σου σ' αυτή την πορεία. Μα τι καθόμαστε και κουβεντιάζουμε τέτοια ώρα; Έλα, πήγαινε να πλαγιάσεις σε παρακαλώ! Κι εγώ θα πέσω, ύστερα από ένα ντουζ.

(ο Γιώργης φεύγει καληνυχτίζοντας τον γιο του. Ο Προκόπης τηλεφωνεί κάπου)

Προκόπης: Μαρίνα! Εγώ είμαι. Συγγνώμη κορίτσι μου... μήπως άφησα εκεί τα κλειδιά μου;

Μαρίνα: Ναι, Προκόπη. Εδώ είναι. Θα σου τα φέρω αύριο, το πρωϊ. Θα σε περιμένω έξω από το γραφείο.

Προκόπης: Εντάξει Μαρίνα, σ' ευχαριστώ κι άκου... νά 'σαι νωρίς εκεί, να μη δουν ότι μου δίνεις, τα κλειδιά μου! Καταλαβαίνεις;

Μαρίνα: Ναι βέβαια. Μην ανησυχείς. Θα είμαι εκεί στις εφτά και τριάντα το πρωϊ. Εντάξει;

Προκόπης: Ο.Κ. Καληνύχτα!
(ανοίγει μια πόρτα. Είναι ο Γιώργης)

Γιώργης: Είπες κάτι γιε μου; Σ' άκουσα που μιλαγες.

Προκόπης: Όχι πατέρα, σκεφτόμουν φωναχτά.

Γιώργης: Μπα σε καλό σου! Τώρα... καλό είναι ετούτο ή κακό;

Προκόπης: Επιτέλους πατέρα! Τι συμβαίνει; Πήγαινε να κοιμηθείς σε παρακαλώ!
(ο Γιώργης προχωρά προς το δωμάτιό του αλλά επιστρέφει)

Γιώργης: Α, ναι! Μπορώ να ρωτήσω κάτι γιε μου;

Προκόπης: (κατάκοπος τώρα πια) Έλα πατέρα, τι είναι;

Γιώργης: Προκόπη, παιδί μου, αναρωτιέμαι αν βλέπεις καμιά κοπελίτσα. Ξέρεις τι εννοώ. Ή μήπως πας ακόμη μ' εκείνη την...

Προκόπης: (τον κόβει) Πατέρα! Ποια "εκείνη την"; Κάθεσαι κι ακούς τα κουτσομπολιά των πελατών σου; Και γιατί θα πρέπει να τα ξέρεις όλα; Αν κάποια στιγμή υπάρξει κάτι σοβαρό, θα είσαι ο πρώτος που θα το μάθει. Είσαι ο πατέρας μου!

Γιώργης: Έτσι ε; Είσαι αλήθεια βέβαιος γι αυτό που λες;
(ο Προκόπης αν και κουρασμένος χαμογελάει. Τον πλησιάζει και περνάει το μπράτσο του στους ώμους του πατέρα του)

Προκόπης: Και βέβαια πατέρα μου!
Αμφιβάλλεις; Υπάρχει σπουδαιότερο πρόσωπο από
‘σένα στη ζωή μου;

*(ο Γιώργης τον κυττάζει στα μάτια. Τα δικά του
λάμπουν)*

Γιώργης: Καληνύχτα Προκόπη μου. Θα τα
πούμε αύριο παιδί μου!

Προκόπης: *(μαλακά)* Καληνύχτα πατέρα!
Και... μπαμπά... δεν υπάρχει καμιά “εκείνη την”
όπως εσύ την εννοείς *(σκέφτεται φωναχτά)*. “Ο
φουκαράς είναι μόνος. Νά ‘χε μια σύντροφο, δε θα
ασχολούνταν μ’ όλα. Καϊμένη μαμά! Πόσο μας
λείπεις! Αν δεν ήταν έτσι, ο πατέρας... Συγγνώμη
μαμά, αλλά είναι νέος ακόμα ο καημένος!”

Σκηνή Πέμπτη

*(ο Προκόπης και η Μαρίνα συναντώνται νωρίς το
πρωί έξω από τα γραφεία της Εταιρείας στην οποία
εργάζονται, όπως είχαν συμφωνήσει το προηγούμενο
βράδυ)*

Προκόπης: Καλημέρα Μαρίνα! Περίμενες
πολύ;

Μαρίνα: Καθόλου. Μόλις ήρθα κι εγώ.
(του προτείνει τα κλειδιά του)

Προκόπης: Σ’ ευχαριστώ πολύ. Θα σε δω στο
γραφείο μου, έτσι;

Μαρίνα: Εντάξει.

(προχωρούν μαζί. Δεν είναι κανείς στα γραφεία. Η Μαρίνα μένει πίσω στο δικό της τραπέζι και ο Προκόπης προχωρά δίπλα, στο γραφείο του, κλείνοντας πίσω του την πόρτα. Η Μαρίνα παίρνοντας ένα φάκελλο από το τραπέζι της, έρχεται στο γραφείο του Προκόπη και χτυπά)

Προκόπης: Εμπρός!

Μαρίνα: Μπορώ να σου μιλήσω;

Προκόπης: Ναι, βέβαια.

Μαρίνα: Αυτός είναι ο φάκελλος των Ροvertico. Καθυστέρησαν πολύ με τα χαρτιά τους. Θα με πάρει μερικές ημέρες για να τα τακτοποιήσω. Απορώ πώς δεν τους κυνήγησε ακόμα η Εφορία.

Προκόπης: Έχουν δύναμη... Θα το κυττάξουμε με προσοχή... Εμείς εδώ, τι κάνουμε τώρα; Για... κλείσε την πόρτα σε παρακαλώ!
(την κυττάζει πονηρά. Η Μαρίνα χαμογελάει. Ο Προκόπης σηκώνεται και την πλησιάζει. Απλώνει τα χέρια του ενώ η Μαρίνα αντιδράει μαλακά)

Μαρίνα: Προκόπη... σοβαρέψου! Είμαστε στο γραφείο σου... Θα μας δούνε!

Προκόπης: Ποιος... ο "Κανένας"; Θέλω εδώ και τώρα, ένα φιλί!

(φιλιούνται. Η Μαρίνα τον απωθεί μαλακά. Τελικά τα καταφέρνει και απελευθερώνεται, γελώντας)

Μαρίνα: (σοβαρή) Θέλετε κάτι ακόμα κ. Αντωνίου;

Προκόπης: Ναι να συναντηθούμε λίγο πριν τελειώσετε –εδώ στο γραφείο μου- για εκείνο το ραντεβού...

Μαρίνα: Μάλιστα κ. Αντωνίου.

(η Μαρίνα φεύγει και ο Προκόπης που χαμογελά, μονολογεί κυττάζοντας την πόρτα που είχε κλείσει πίσω της η Μαρίνα)

Προκόπης: “Πρέπει να μιλήσω στον πατέρα μου. Την Μαρίνα την αγαπάω και θέλω να την παντρευτώ. Αν αρραβωνιαστούμε θα μπορέσει να περιμένει ακόμη λίγο. Αλλιώς δεν μπορώ να έχω απαιτήσεις”.

(σηκώνει το τηλέφωνο)

Προκόπης: Μαρίνα, μπορώ να σε δώ στο γραφείο μου;

Μαρίνα: Βεβαίως κ. Αντωνίου.

(εμφανίζεται η Μαρίνα. Ο Προκόπης είναι σκυμμένος πάνω από κάτι χαρτιά)

Μαρίνα: Προκόπη, δεν είναι σοβαρά πράγματα αυτά.

(ο Προκόπης σηκώνει το κεφάλι του ξαφνιασμένος. Είναι πολύ σοβαρός. Κλείνει το ντοσιέ που έχει μπροστά του και την κυττάζει. Ύστερα το κλείνει και της το προτείνει χωρίς να κινηθεί από το κάθισμά του)

Προκόπης: Τι εννοείς;

(ρωτάει και η Μαρίνα κοκκινίζει, ντροπιασμένη. Τον έχει παρεξηγήσει. Απλώνει συνεσταλμένα το μπράτσο της και παίρνει το ντοσιέ)

Προκόπης: Είναι τα χαρτιά της Εταιρείας Μορέλ. Εσωκλείω εντολές. Ετοίμασε τις φόρμες για την εφορία και όταν είσαι έτοιμη φέρε' τες εδώ για υπογραφή.

(η Μαρίνα παίρνει τα χαρτιά χωρίς λέξη, και φεύγει από το γραφείο του. Στο δικό της πλέον ανοίγει το ντοσιέ. Μπροστά βρίσκει μία όμορφα διακοσμημένη σελίδα που φέρει σημείωση. Τη διαβάζει)

Μαρίνα: “Θα σε δω το μεσημέρι για φαγητό στο συνηθισμένο στέκι.

Θέλω να μιλήσουμε. Σ' αγαπώ! Π. Α.” (η νέα χαμογελάει και λέει χαμηλόφωνα) Κι εγώ αγάπη μου... κι εγώ σ' αγαπώ!

Σκηνή Έκτη

(Εξελίσσεται σε δρόμο.. πρόκειται για μία τυχαία συνάντηση)

Φωτεινή: Γάκη... Γάκη!

(ο Γιώργης ή Γάκης, κυττάζει προς το μέρος της φωνής παραξενεμένος)

Γιώργης: Ω! Τι ωραία έκπληξη! Η Φωτεινή! Γεια σου Φωτεινή! Χρόνους και καιρούς έχω να σε δω κορίτσι μου!

Φωτεινή: Ναι, ναι, έτσι είναι. Βρε τον Γάκη!
Εσύ παιδί μου δεν πήρες μέρα πάνω σου!

Γιώργης: Τέτοια χάλια είχα λοιπόν πριν τα
έξι τόσα χρόνια που έχω να σε δω;

Φωτεινή: Έλα, υπερβάλλεις, μια χαρά
άνθρωπος είσαι.

Γιώργης: Κι εσύ, κι εσύ... μια χαρά κρατιέσαι.
Χαθήκαμε αλήθεια! Πώς τον έχεις τον Μανώλη σου;
(το πρόσωπό της Φωτεινής συννεφιάζει. Μιλάει
χαμηλόφωνα)

Φωτεινή: Δυστυχώς, τον Μανώλη μου τον
έχασα πριν τέσσερα χρόνια! Τι να γίνει; Όλα είναι
του θεού!

Γιώργης: Λυπάμαι... Δεν το ήξερα! Ήταν
αξιοπρεπής άνθρωπος!

Φωτεινή: (αναστενάζει) Χμ!.. Κι η Μαρίνα
σου; Πώς την έχεις;

Γιώργης: Ναι... κι η Μαρίνα.
(έχει βραχνιάσει ξαφνικά. Η Φωτεινή τον κυττάζει
ερωτηματικά. Ο Γιώργης ξεροβήχει)

Γιώργης: Ναι... δηλαδή... τη χάσαμε πριν
πέντε χρόνια!

Φωτεινή: Τόσο νέα... ταλαντούχα! Ειλικρινά
λυπάμαι. Τέτοιοι άνθρωποι έπρεπε να ζουν ως τα
βαθιά γηρατειά.
(η σιωπή τους είναι στενόχωρη. Ξαφνικά ο Γιώργης
αλλάζει ύφος και γελάει)

Γιώργης: Φωτεινή, έχεις λίγο καιρό;

Φωτεινή: Τώρα, αυτή τη στιγμή;

Γιώργης: Ναι, τώρα.

Φωτεινή: Και το φαρμακείο σου; Το έχεις ακόμα, έτσι δεν είναι;

Γιώργης: Ναι εδώ δίπλα, όπως πάντα. Μην ανησυχείς γι αυτό!

Φωτεινή: Μα... δεν πρέπει να είσαι εκεί;

Γιώργης: Όχι, δεν πειράζει. Έχω υπαλλήλους. Λοιπόν; Μπορείς να διαθέσεις λίγον από τον πολύτιμο χρόνο σου;

Φωτεινή: Ναι... Ο.Κ.

Γιώργης: Ωραία... Πάμε λοιπόν.

(την πιάνει αγκαζέ και περπατούν προς το café πάρκου, δίπλα στο δρόμο, όπου και κάθονται. Κυττάζονται χαμογελώντας)

Γιώργης: (με τρυφερότητα) Θυμάσαι τα παιχνίδια μας στη γειτονιά; Έτρεχες σαν αγόρι μα τω Θεώ! Σε θαύμαζα!

Φωτεινή: (γελάει) Πώς και πας τόσο μακριά; (σκέφτεται λίγο) Ναι... μου άρεσαν αυτά τα παιχνίδια!

Γιώργης: Θυμάσαι την τσουλίθρα στο πάρκο της γειτονιάς;

(η Γυναίκα απορεί και κοκκινίζει από ντροπή)

Φωτεινή: Πού τα θυμήθηκες όλ' αυτά, τώρα; Είμασταν παιδιά. Τι πιο φυσικό;

Γιώργης: Θυμάσαι τον δάσκαλό μας στην Πέμπτη τάξη, τον Mr. Sinclair, και τι λέγαμε για τις κοκκινίλες στο πρόσωπό του; Δεν ήταν κακός ο άνθρωπος, παντρεμένος και μπερδεμένος ήταν!
(ο Γιώργης γελάει. Η Φωτεινή χαμογελάει με συγκατάβαση)

Φωτεινή: Δεν άλλαξες Γάκη! Μου θυμίζεις το παιδί που ήξερα.

Γιώργης: Ούτε κι εσύ. Διδάσκεις ακόμα;

Φωτεινή: Διδάσκω, μαζί με άλλα πολλά.

(ο Γιώργης την κυττάζει ερωτηματικά)

Γιώργης: Πολλές δουλειές ε; Υποθέτω ότι παντρεύτηκαν οι γιοι σου, ο Μηνάς και ο Sam.

Φωτεινή: Ε, ναι! Ενωρίς, πριν τα τριάντα τους. Έχουν κι ένα παιδάκι ο καθένας. Ευτυχώς παντρεύτηκαν ενόσω ζούσε ο Μανώλης μου. Αυτό ήταν καλό, γιατί αν έμενα μόνη ενωρίτερα, ίσως και να καθυστερούσαν να παντρευτούν... εξαιτίας μου. Πήραν καλά κορίτσια. Επιστήμονες σαν τον εαυτό τους. Συμφοιτητρίες τους. Παντρεύτηκαν πριν καλά-καλά ασκήσουν το λειτούργημά τους.

Γιώργης: Και μεγάλα εγγόνια λοιπόν;

Φωτεινή: Έξι και πέντε. Πάνε στο σχολείο. Εκτός από την δυστυχία μου να χάσω τον Μανώλη μου, κατά τα άλλα είμαι τυχερή. Γάκη, είναι σεβαστικά τα παιδιά μου. Πες μου όμως για τον

Προκόπη σου. Σπουδαίο παλικάρι, να σου ζήσει.
Θυμάμαι πήγαινε στην Νομική.

Γιώργης: Ναι συνδύασε τα Οικονομικά με τη Νομική. Μαζί μ' άλλους νομικούς, εκπροσωπεί, γνωστή εταιρεία. Δεν παντρεύτηκε ακόμα, και δεν ξέρω αν έχει κάποια στο μυαλό του.

(χαμογελάει με αμηχανία)

Φωτεινή: Μην ανησυχείς. Είναι νέος. Παραδέχομαι ότι ήταν καλό για μένα που οι γιοι μου παντρεύτηκαν γρήγορα. Έκαναν κι από ένα παιδάκι, μου τ'ά φεραν τα δυο μαζί, όταν είχα καιρό κι έτσι είχα συντροφιά. Αφότου άρχισαν το σχολείο, πήρα περισσότερες ώρες διδασκαλίας.

Γιώργης: Λες γι' αυτό δεν παντρεύεται ο Προκόπης μου; Για να μη μείνω μόνος μου;

Φωτεινή: Μπορεί. Αν και νομίζω ότι ο γάμος δε θ' άλλαζε τον χαρακτήρα του. Τα παιδιά μας δεν είναι αδιάφορα. Μας αγαπούν και μας σέβονται.
(έρχεται το γκαρσόν)

Γιώργης: Δεν μας είδες φίλε, έχουμε τόση ώρα εδώ!

Γκαρσόν Β': Ζητώ συγγνώμη γι αυτό. Τι θα θέλατε;

Φωτεινή: Ένα short black.

Γιώργης: Το ίδιο, ευχαριστώ.

Γιώργης: Φωτεινή, τον Μιχάλη, τον θυμάσαι; Βάφτισε τον Προκόπη μου. Μένουμε στον ίδιο δρόμο, χρόνια τώρα...

Φωτεινή: Ναι βέβαια, τον θυμάμαι από το σχολείο -αν και ήταν μικρότερός μας. Δεν τον έχω δει για χρόνια. Άκουσα από κοινούς γνωστούς ότι από ψυχολόγος, έγινε δικηγόρος τελικά. Ποιο από τα δύο ασκεί τώρα;

Γιώργης: Έχει δικηγορικό γραφείο, αλλά δεν έπαψε ποτέ να είναι ψυχολόγος. Εξελίχτηκε σε φοβερό δικηγόρο καθώς η ειδικότητά του του ψυχολόγου, εξακολουθεί να τον βοηθάει, να καταλαβαίνει τους πελάτες του, κυρίως... τους κακούς! Σου μίλησα για τον Μιχάλη, γιατί δεν αποκλείεται να τον δεις σε λίγο. Όταν δεν βλεπόμαστε, παίρνει τον δρόμο και έρχεται εδώ... Αν δεν έχει πελάτη, εννοείται.

Φωτεινή: Τι οικογένεια έχει ο Μιχάλης;

Γιώργης: Δεν έχει! Μαγκούφης σαν την αφεντιά μου είναι...

Φωτεινή: Μα εσύ παντρεύτηκες, έχεις ένα παιδί, δεν είναι το ίδιο. Όσο για το 'μαγκούφης'... τέτοιοι χαρακτηρισμοί είναι ανεπαρκείς για την εποχή μας. Εκλογή, ναι. Οι άνθρωποι εκλέγουν την πορεία τους στη ζωή, καλή ή κακή. Αυτό πιστεύω εγώ. Θα μου επιτρέψεις να μείνω λίγο στον όρο:

μαγκούφης. Δηλαδή... εγώ που έχασα τον άντρα μου... είμαι μαγκούφισσα;

Γιώργης: Εσύ είσαι γυναίκα. Διαφέρει...

(ο Γιώργης χαμογελά ντροπαλά)

Φωτεινή: Τι λες Γάκη; Τι άντρας τι γυναίκα; Δεν είμαστε όλοι άνθρωποι; Σε τι διαφέρουμε;

Γιώργης: Έχεις δίκιο, είμαστε όλοι άνθρωποι, αλλά να... κάπου διαφέρουμε.

(η Φωτεινή κοκκινίζει. Ο Γιώργης κατάλαβε το λάθος του και σπεύδει να επανορθώσει)

Γιώργης: Ζητώ συγγνώμη Φωτεινή. Μη με παρεξηγείς. Δεν το είπα για να σε θίξω. Έχω ξεχάσει τους καλούς μου τρόπους απέναντι σε μία κυρία. Μόνος με τον Μιχάλη... Δεν ξέρω τι κατάλαβες, αλλά εκείνο που ήθελα να πω, είναι ότι η γυναίκα είναι σαν λουλούδι. Αντίθετα ο άντρας είναι κάπως αγροίκος. Επομένως μία γυναίκα και μόνη ακόμη εξακολουθεί να είναι ευαίσθητη, να προσέχει τον εαυτό της και να εξακολουθεί να προσφέρει όπως εσύ!

(η Φωτεινή ακούει. Ο Γιώργης φαίνεται ειλικρινής. Χαμογελάει και ο Γιώργης ανακουφίζεται)

Γιώργης: Έτσι μπράβο κορίτσι μου! Μη μου κρατάς κακία!

Φωτεινή: Ο Μιχάλης δεν παντρεύτηκε τελικά!

Γιώργης: (γελώντας) Όχι... Ποιος τον θέλει τον σπάγγο; Δεν παντρεύτηκε για να μη μοιραστεί το βιος του στα δύο! Τα ήθελε όλα δικά του ο πλεονέκτης!

Φωτεινή: Έτσι το λες αυτό, πιστεύω. Δεν το εννοείς. Ο Μιχάλης είναι φίλος σου και νουνός του Προκόπη.

Γιώργης: (σοβαρεύεται) Ο Μιχάλης είναι σπουδαίος άνθρωπος, σπουδαίος φίλος και δεύτερος πατέρας του Προκόπη... Λέω λοιπόν πως είναι ακόμα σε πολύ καλή φόρμα. Του έχω πει επανειλημμένα ότι οφείλει να βρει μία σύντροφο.

Φωτεινή: Χμ!.. Εγώ γνωρίζω μία - δύο αξιόλογες γυναίκες ως σαρανταπέντε χρονών, που θα μπορούσαν να κάνουν ευτυχισμένο και τον πιο δύσκολο άντρα.

Γιώργης: Αν θέλεις, μπορείς να δοκιμάσεις μαζί του. Ποιος το ξέρει, μπορεί και να είναι θετικό το αποτέλεσμα.

Φωτεινή: Κάτι θα γίνει. Θα του δώσω την ευκαιρία να γνωρίσει κάποια από αυτές τις γνωστές μου.

Γιώργης: Ωραία... πολύ ωραία!
(πέφτει σιωπή ανάμεσά τους. Κυττιούνται)

Γιώργης: Κι εσύ;

Φωτεινή: Τι κι εγώ;

Γιώργης: Είσαι νέα και ωραία...

Φωτεινή: Δε βαρύνεσαι Γάκη! Εγώ έχω γίνει γιαγιά προ καιρού! Έχω συνηθίσει στη σκέψη του γήρατος. Μου λείπει ο σύντροφός μου, Γάκη! Ο Μανώλης μου ήταν σπουδαίος άνθρωπος! Αγαπιόμασταν...

(η Φωτεινή γίνεται απόμακρη. Κυττάζει σα να βλέπει όραμα. Ο Γάκης αισθάνεται ξαφνικά κουρασμένος. Χαμηλώνει τα μάτια)

Γιώργης: Καταλαβαίνω!

Φωτεινή: Με συγχωρείς Γάκη! Είσαι κι εσύ μόνος, κι εσύ έχασες μία καλή σύντροφο. Η Μαρίνα ήταν ευγενική, γλυκειά, μαλακιά γυναίκα... και ευφυής. Μου άρεσε!

(ο Γιώργης αναστενάζει)

Φωτεινή: Έλα Γάκη! Χαμογέλα! Η ζωή πάει μπροστά κι εμείς θα κάνουμε ό,τι μπορούμε για να τη ζήσουμε καλύτερα.

(ο Γιώργης κουνάει το κεφάλι του συγκαταβατικά. Βλέπει τον Μιχάλη να έρχεται και χαμογελάει. Σηκώνεται και του κουνάει το χέρι του)

Γιώργης: Εδώ Μιχάλη!

(γρήγορα βρίσκεται κοντά τους)

Μιχάλης: Γεια σας... γεια σας!

Γιώργης: Καλώς τον...

(ο Μιχάλης κυττάζει προς τη Φωτεινή που λάμπει. Σκύβει πάνω της. Εκείνη του προτείνει το χέρι της και ο Μιχάλης το πιάνει με ηρεμία και ευγένεια)

Μιχάλης: Κυρία μου, είμαι βέβαιος ότι έχουμε συναντηθεί.

Γιώργης: Έλα Μιχάλη, πώς είναι δυνατόν να μη θυμάσαι τη Φωτεινή, παλιά γειτόνισσά μας και συμμαθήτριά μου; Στο ίδιο σχολείο πηγαίναμε κι οι τρεις μας.

Μιχάλης: Ναι, βέβαια. Κυρία μου... τι κάνετε; *(η Φωτεινή χαμογελάει πονηρά. Διασκεδάζει με τους δύο άντρες και τη συμπεριφορά τους. Φανερά, ο Μιχάλης δεν την θυμάται)*

Φωτεινή: Κι εγώ χαίρομαι πολύ Μιχάλη. Είστε φίλος και κουμπάρος του Γάκη. Μου μίλησε για σας. Είναι φυσικό να μη με θυμάστε. Είστε μικρότερός μας κι έχει περάσει μία ζωή από τότε!

Μιχάλης: Κυρία μου, δεν έχουμε μεγάλη διαφορά αλήθεια... Θα έλεγα ότι είστε νεότερή μου!

Φωτεινή: Μου αρέσει το κομπλιμέντο σας, Μιχάλη!

Μιχάλης: Είστε πολύ ευγενής! Όσο για τον τον Γιώργη -κάποτε συνηθίζω να τον αποκαλώ Γάκη...- δεν τον παρεξηγώ. Είμαστε δεμένοι κι ας μην το παραδέχεται. Γι αυτό και δεν με πειράζουν τα σχόλιά του, σε βάρος μου... Είναι το μοναδικό ελάττωμά του ξέρετε.

(γελούν)

Γιώργης: Έλα κάθησε επιτέλους. Ψήλωσες, δεν ψηλώνεις άλλο! Θα πάρεις καφέ;

Μιχάλης: (χαμογελά) Εντάξει λοιπόν, έναν καφέ, τον συνήθη.

Φωτεινή: Από ότι ακούω Μιχάλη, έχετε δικηγορικό γραφείο.

Μιχάλης: Ναι... Η αλήθεια είναι ότι καταπιάνομαι και μ' άλλα. Υπάρχει η οικονομική άνεση. Κι εσείς;

Φωτεινή: Εγώ... είμαι δασκάλα στοιχειώδους εκπαίδευσης, χήρα, με δύο παντρεμένους γιους και δύο εγγόνια. Έχω επίσης την πολυτέλεια ν' ανήκω σε κάποιους συλλόγους που μ' ευχαριστούν. Αλλά γι' αυτά θα μιλήσουμε άλλη φορά.

Μιχάλης: Ωραία... ωραία... εννοώ για τα παιδιά σας και τα εγγόνια σας... Λυπάμαι βέβαια που χάσατε τον σύντροφό σας.

(επικρατεί αμηχανία για λίγο. Η Φωτεινή σηκώνεται αργά από το κάθισμά της. Παίρνει την τσάντα της και ταυτόχρονα λέει:)

Φωτεινή: Ζητώ συγγνώμη, αλλά πρέπει να πηγαίνω. Δεν είχα πολύ χρόνο στη διάθεσή μου, όπως ήδη είπα στον Γάκη (κυττάζει τον Μιχάλη), αλλά ίσως να μπορέσουμε να μιλήσουμε περισσότερο κάποια άλλη στιγμή στο μέλλον.

(γελάει και προτείνει το χέρι της πρώτα στον Μιχάλη που βιάζεται να σηκωθεί στο άκουσμα του ονόματός του)

Φωτεινή: Μιχάλη χάρηκα που... σε ξανααγνώρισα!

Μιχάλης: . Κι εγώ... κι εγώ αγαπητή!

Γιώργης: Πολύ τυπικότητα ρε παιδιά! Εντάξει, όχι κι έτσι. Έλα Φωτεινή, σ' ευχαριστώ για την παρέα και να μη χαθούμε!

Φωτεινή: (έχει γυρίσει προς τον Γιώργη και του προτείνει το χέρι της) Γάκη, σ' ευχαριστώ γι' αυτή την ευχαρίστηση και στο επανειδείν! Το τηλέφωνό μου το έχεις.

Γιώργης: Ναι, βέβαια!

(η Φωτεινή χαιρετά και πάλι τους δύο άντρες)

Φωτεινή: Γεια σας λοιπόν!

(η Φωτεινή απομακρύνεται ήσυχα. Οι άντρες συζητούν χωρίς να κυττάζουν προς το μέρος της Φωτεινής που απομακρύνεται)

Μιχάλης: Συμβολαιογράφος ο μακαρίτης! Ε; Δικαιολογείται λοιπόν η πρόωση αποχώρησή του από τα επίγεια...

Γιώργης: Τι εννοείς;

Μιχάλης: Συμβολαιογράφος, καταλαβαίνεις; Διαθήκες κτλ! Ε, του την έδωσε του ανθρώπου! (γελάει ενώ ο Γιώργης τον ειρωνεύεται)

Γιώργης: Είσαι δικηγόρος... σίγουρα όμως και ψυχολόγος!

Μιχάλης: Ναι... Κι εσύ όμως δεν πας πίσω! Είσαι βέβαια φαρμακοποιός! Και ως τέτοιος...

Γιώργης: Παρακαλώ, μη με τρελαίνεις!

Μιχάλης: (τον αγνοεί) Όχι μόνο το ύφος σου αλλά και τα λόγια σου... λίγο ακόμα και θά 'σταζαν φαρμάκι. Ενοχλήθηκες που εμφανίστηκα, έτσι;

Γιώργης: Τι λες; Είπα κάτι που σ' έθιξε; Εσύ δεν ήσουν που με τσιριμόνιες, επεχείρησες να εντυπωσιάσεις τη Φωτεινή;

Μιχάλης: Διαμαρτύρομαι! Ήμουν ευγενικός απέναντί της. Οπωσδήποτε θα ήμουν ένας ανάγωγος, αν φερνόμουν διαφορετικά. Δεν μου επιτρεπόταν να αποδεχτώ ότι ειμαι νεότερός σας! Εξάλλου μόνη της η κ. Φωτεινή υπογράμμισε ότι γνωρίζομασταν!

Γιώργης: Εντάξει κ. δικηγόρε!

Μιχάλης: Ε! να το πιστέψω τώρα αυτό που περνάει από το μυαλό μου;

Γιώργης: Τι θες να πεις μ' αυτό;

Μιχάλης: Μήπως ζήλεψες που έδειξε ευχαρίστηση για την άφιξή μου;

Γιώργης: Τι λες αδερφέ; Τι να ζηλέψω; Ήμουν μάλιστα τόσο βέβαιος ότι θα εμφανιστείς, που την είχα ήδη προειδοποιήσει σχετικά. Άκου λέει να ζηλέψω! Αν ήθελα να μην τη δεις, θα πηγαίναμε κάπου αλλού! Εξάλλου τη θεωρώ γυναίκα του κόσμου. Και μορφωμένη είναι και πού 'σαι... οι γιοι της είναι γιατροί!

Μιχάλης: Πού κολλάει αυτό το τελευταίο; Δεν είπα για τη γυναίκα ότι είναι καθυστερημένη και μπράβο στα παιδιά της! Μα τι λέω; Δε μου δόθηκε καν η ευκαιρία να σκεφτώ οτιδήποτε για την αγαπητή “Φωτεινή σου”. Δεν πρόλαβα καν να την ξαναγνωρίσω... κι έφυγε.

Γιώργης: Η συμπεριφορά σου ήταν γλοιώδης!

Μιχάλης: Α, δεν πας καλά εσύ! Μπας και....

Γιώργης: Ναι αδερφέ, την ερωτεύομαι ξανά!

Μιχάλης: Μπα! Δεν το ήξερα αυτό. Δηλαδή... ήσουν κάποτε ερωτευμένος μαζί της;

Γιώργης: Ναι μωρέ ήμουν! Πιτσιρίκια είμασταν, ύστερα που μεγαλώσαμε και σπουδάσαμε... ε... βρήκαμε ο καθένας μας άλλο πρόσωπο! Βλέπεις ήταν και οι αποστάσεις!

Μιχάλης: Άστα αυτά που ξέρεις φαρμακοποιέ! Βρήκες τη Μαρίνα και σου φάνταξε. Βιολόγος και πανέμορφη! Την τύχη σου νά ‘χαμε!
(ο Γιώργης τον κυττάζει με περιέργεια)

Γιώργης: Ξέρεις τι είπες τώρα;

Μιχάλης: Ναι ξέρω! Ήσουν ο τυχερός, Γιώργη. Η Μαρίνα ήταν γυναίκα με τα όλα της. Σεβαστική, καλόκαρδη, μορφωμένη και πανέμορφη! Και πάνω απ’ όλα αξιοπρεπέστατη. Πόσες γυναίκες συγκεντρώνουν όλα αυτά τα προσόντα; Έ; Και σου ‘δωσε κι ένα καλό γιο, τον Προκόπη.

Γιώργης: Ναι, ήμουν πολύ τυχερός. Όμως μου λείπει. Μου λείπει η τρυφερότητα της γυναίκας.

Μιχάλης: Ύστερα από την Μαρίνα πώς μπορείς να σκέφτεσαι έτσι;

Γιώργης: (τον κυττάζει λυπημένα και τον ρωτά χαμηλόφωνα) Την αγαπούσες;

Μιχάλης: (με μάτια που λάμπουν) Ναι, την αγαπούσα! Αγαπούσα όμως κι εσένα. Δε θα έκανα ποτέ κάτι εναντίον σου. Δε θα μπορούσα να προδώσω τη φιλία σας, τη δική σου και της Μαρίνας, που είχε μάτια μόνο για σένα. Μου έφτανε να την βλέπω έστω κοντά σου! Απολάμβανα την αγάπη της στον Προκόπη. Αγαπώ τον γιο σου καλύτερα κι από αν ήταν δικός μου!

Γιώργης: (συγκινημένος) Σ' ευχαριστώ Μιχάλη που μ' ανοίξεις την καρδιά σου. Είσαι αδερφός μου. Δεν μας έδωσες την παραμικρή αφορμή, ώστε ν' αλλάξουμε συμπεριφορά απέναντί σου. Πώς άντεξες αλήθεια;

Μιχάλης: Ήσασταν η οικογένειά μου. Καταλαβαίνεις; Ποτέ δε θα έκανα κάτι για να ταράξω την ευτυχίας σας. Ο μεγαλύτερος εχθρός του ανθρώπου είναι η υποψία.

Γιώργης: Λυπάμαι που δεν βρήκες την ευτυχία που άξιζες! Θα μπορούσες όμως.

Μιχάλης: Υπήρχαν και υπάρχουν θηλυκά γύρω μου, λείπει όμως η διάθεση του πειράματος. Η

αγαπημένη σου, είχε γίνει και δική μου. Ύστερα ήρθε η Δήμητρα... μα δεν ταιριάζαμε. Δεν ήταν σαν τη Μαρίνα που την εμπιστευόμουν, καταλαβαίνεις; Θεωρώ ότι και ο χωρισμός των γονιών μου συνετέλεσε στη δυσπιστία μου. Δεν μπορούσα να ξαναγαπήσω κι αν παντρευόμουν υπήρχε ο φόβος του πιθανού χωρισμού.

Γιώργης: Τι παράξενο... να προεξοφλείς κάτι χωρίς καθόλου να του δίνεις την ευκαιρία ν' αρχίσει!

Σκηνή Έβδομη

(ο Γιώργης τηλεφωνεί από το σπίτι του... στη συνέχεια καταφθάνει εκεί και ο Μιχάλης)

Γιώργης: Γεια σου, Φωτεινή, ο Γάκης είμαι.

Φωτεινή: Γάκη, τι ευχάριστη έκπληξη!

Γιώργης: Πώς είσαι;

Φωτεινή: Πολύ καλά. Κι εσύ;

Γιώργης: Κι εγώ. Ξέρεις... σκεφτόμουν να βρεθούμε ένα βραδάκι. Να πάμε στο θέατρο, να φάμε... Θα μου έδινες μεγάλη ευχαρίστηση αν δεχόσουν.

Φωτεινή: Σ' ευχαριστώ πολύ Γάκη. Τιμή μου που με σκέφτηκες, θα πρέπει όμως να κυττάξω το ημερολόγιό μου να δω ποια βράδυα έχω ελεύθερα. Ανήκω σε δύο-τρεις συλλόγους, και επιπλέον είμαι πρόεδρος του συλλόγου Τέχνης και Λόγου.

Γιώργης: (στεναχωρημένος) Καταλαβαίνω. Θα μπορέσεις όμως να βρεις μία ελεύθερη βραδυά, έτσι δεν είναι;

Φωτεινή: Ναι σωστά, θα προσπαθήσω. Δώσε μου ένα τηλέφωνο.

(ο Γιώργης της δίνει δύο αριθμούς)

Γιώργης: Ο.Κ. Σταθερό σπιτιού... δουλειάς... Κινητό...

Φωτεινή: (σε λίγο) Ωραία! Λοιπόν Γάκη... θα επικοινωνήσουμε σύντομα.

Γιώργης: Εντάξει. Θα περιμένω.

Φωτεινή: Έλα... γεια σου!

Γιώργης: Γεια σου, γεια σου. (μονολογεί)
“Πολύ busy τη βλέπω τη Φωτεινή μας! Για να δούμε, θα βρει χρόνο να μου κάνει την τιμή;”
(χτυπάει το τηλέφωνό του. Είναι ο Μιχάλης)

Μιχάλης: Έλα αδερφέ μου... στην πόρτα σου είμαι...

(ο Γιώργης ανοίγει)

Γιώργης: Καλώς τον δικηγόρο μας!

Μιχάλης: Δεν έχω όνομα;

Γιώργης: Με συγχωρείς, έχω καταληφθεί από τον επαγγελματισμό. Θέλω να πω, να θυμόμαστε κάποτε και την ειδικότητά μας. Είναι και θέμα ... συμπεριφοράς.

Μιχάλης: Τι συμβαίνει “Γάκη μας”; Μέχρι στιγμής ήμουν ο φίλος, ο κουμπάρος αν θέλεις, ο Μιχάλης! Τι άλλαξε;

Γιώργης: Να... αν πω λίγα... είσαι δικηγόρος... αν πω πολλά... πάλι δικηγόρος είσαι...

Μιχάλης: Τι να σου πω; Μιλάς με γρίφους. Ή είσαι φίλος ή...

Γιώργης: Σκύλος;

Μιχάλης: Α! σε παρακαλώ! Αυτό το είπες εσύ! Δε συνηθίζω τα παρόμοια!

Γιώργης: Ναι εγώ. Έλα πέρανα μέσα, τώρα!

Μιχάλης: Με γλύτωσες από το κατώφλι σου τελικά! Τι σου συμβαίνει; “Οσφρίζομαι” κάτι... Γυναικοδουλειές; Γυναικοδουλειές; Η Φωτεινή μας;

Γιώργης: Α, να χαθείς παλιοδικηγόρε!

Μιχάλης: Γιατί βρε Γιώργη; Να μην αναρωτιέμαι; Ποτέ δεν σ’ έχω ξαναδεί έτσι.

Γιώργης: Ε, και;

Μιχάλης: Αυτού του είδους οι αλλαγές σε άντρα και δή μορφωμένο σαν του λόγου σου, είναι χαρακτηριστικές. Σχετίζονται με κάτι διαφορετικό... κι ως επί το πλείστον με γυναίκα. Μπερδεύεσαι, υπάρχει αταξία στις σκέψεις σου, έχεις άγχος...

Γιώργης: Μάλιστα! Δεν θα μπορούσε δηλαδή να είναι κάτι άλλο;

Μιχάλης: Στην περίπτωση σου... όχι!

Γιώργης: Μάλιστα!

Μιχάλης: Πάλι μάλιστα! Τι να πω;

Γιώργης: (θυμωμένος) Να μην πεις τίποτα!

Μιχάλης: Νά τα μας! Θυμώνεις άδικα, κι αυτό το θεωρείς συνηθισμένο φαινόμενο!

Γιώργης: Τώρα ντύθηκες ψυχολόγος!

Μιχάλης: Όχι! Είμαι φίλος σου... κουμπάρος σου. Και επιτέλους γιατί όχι και ψυχολόγος;

Γιώργης: Την ιδιότητά σου αυτή, δεν την ξεχνώ.

Μιχάλης: Κι εγώ, κι εγώ! Το παραδέχομαι. Η ψυχολογία με βοήθησε όχι μόνο ν' απαλλαγώ από τα όποια ψυχικά τραύματά μου, αλλά και να κατανοώ και να μπορώ να βοηθώ συνανθρώπους μας με προβλήματα.

Γιώργης: (αναστενάζει) Συγγνώμη Μιχάλη, παραφέρθηκα!

Μιχάλης: Καταλαβαίνω! Όμως προόδευσες σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής.

Γιώργης: Έχεις δίκιο! Πάντα έχεις δίκιο Μιχάλη. Είμαι απαράδεκτος! Σου ζητώ συγγνώμη για ό,τι έχω πει σχετικά για την απόφασή σου να μην συνδεθείς με εκπρόσωπο του άλλου φύλου.

Μιχάλης: Έλα τώρα, μην στενοχωριέσαι, σε καταλαβαίνω! Όταν έχεις συνηθίσει στη γυναίκεια συντροφιά είναι δύσκολο να εξελιχθείς σε εργέννη σαν κι εμένα. Είναι και ο Προκόπης. Αν είχες τη

Μαρίνα σου θα μοιραζόσουν τις σκέψεις σου μαζί της... κι όχι μ' εμένα.

Γιώργης: Άλλο η γυναίκα κι άλλο ο φίλος. Και είμαι τυχερός που είσαι εσύ ο φίλος μου. Ποιος θα με ανεχόταν και θα μοιραζόταν τις έγνοιες μου για τον Προκόπη; Α, ο γιος μου είναι τυχερός που σ' έχει νουνό! Ανέκαθεν του παραστέκεσαι σαν πατέρα.

(έχουν συγκινηθεί και οι δυο τους. Σκέφτονται)

Μιχάλης: Είσαι δικός μου άνθρωπος. Να... είσαι αδερφός μου. Το ξέρεις δα!

Γιώργης: Είσαι γενναιόδωρος. Μας δίνεις πολύ από τον χρόνο σου κι ας έχεις δουλειές και υποχρεώσεις.

Μιχάλης: Είσαι καρδιακός φίλος...
(σωπαίνουν μια στιγμή)

Γιώργης: Μιχάλη, τηλεφώνησα στη Φωτεινή.

Μιχάλης: Μπράβο! Φαίνεται αξιοπρεπής.

Γιώργης: Και... πολύ απασχολημένη. Έχει λέει, πολλές δουλειές!

Μιχάλης: Αυτό είναι καλό. Δεν είναι... αργόσχολη... επομένως δουλεύει το μυαλό της.

Γιώργης: Έχει δουλειές και τα βράδια... συνεδριάσεις!

Μιχάλης: Ανήκει σε συλλόγους...

Γιώργης: Έτσι λέει.

Μιχάλης: Έτσι λέει κι έτσι είναι! Ενδιαφέρον!
Το ανέφερε κι όταν την είχα δει μαζί σου. Σε ποιούς;

Γιώργης: Δεν είπε, δε ρώτησα. Είπε επίσης
ότι προεδρεύει σε κάποιον, που προφανώς σχετίζεται
με την Τέχνη...

Μιχάλης: Α! θαυμάσια! Ασχολείται λοιπόν
και με την Τέχνη, έτσι;

Γιώργης: Δε ρώτησα. Λες να είναι artist;

Μιχάλης: Χμ!.. Δεν σου είπε, ε; Βιαζόταν;

Γιώργης: Αρκετά. Είπε όμως ότι θα κυττάξει
ποια μέρα θα μπορέσει να με συναντήσει.

Μιχάλης: Ωραία λοιπόν. Όταν γίνει αυτό θα
μάθεις για όλα όσα ενδιαφέρεις Αν είναι artist κτλ.

Γιώργης: Υποθέτω!

Μιχάλης: Με το καλό, λοιπόν.

Γιώργης: Χμ! Και Μιχάλη...

Μιχάλης: Ναι!

Γιώργης: Ανησυχώ!

Μιχάλης: Γιατί;

Γιώργης: Δεν ξέρω τι να πω, όταν βρεθούμε.
Τι θέματα να συζητήσω μαζί της.

Μιχάλης: Τι άλλαξε από την προηγούμενη
συνάντηση;

Γιώργης: ...το γεγονός ότι θα πάμε κάπου
ιδιαίτερα... καταλαβαίνεις!

Μιχάλης: Μη σε στενοχωρούν αυτά. Θα έρθουν όλα μόνα τους. Έτσι γίνεται. Θα τα πάρεις όλα με τη σειρά: πρώτα το...

Γιώργης: ...θέατρο. Πρότεινα να πάμε στο Θέατρο και ύστερα για φαγητό. Οτιδήποτε, ας διαλέξει!

Μιχάλης: Πολύ ωραία!.. Αν πάτε στο θέατρο δεν χρειάζεται να μιλήσετε για αρκετή ώρα. Απομένει το δείπνο που οφείλει να είναι ελαφρύ στα εδέσματα και βαρύ στο περιεχόμενο της συζήτησης... υποθέτω.

Γιώργης: Νομίζεις;

Μιχάλης: Είναι πολλά τα θέματα που αναδύονται από μία θεατρική παράσταση. Μπορείτε να εκθειάσετε τις απόψεις σας επί του θέματος, επί του συγγραφέα, να κάνετε συγκρίσεις με κάποια άλλη θεατρική παράσταση ή συγγραφέα, να μιλήσετε για την απόδοση των ρόλων από τους ηθοποιούς, για τα σκηνικά και τον διευθυντή του θεατρικού σχήματος, και για τη μουσική βέβαια και... για πολλά περισσότερα, είμαι βέβαιος.

Γιώργης: Έτσι ε;

Μιχάλης: (μονολογεί) “Τον κακομοίρη τον Γιώργη! Δες τονα... κάνει σαν μαθητούδι! Τον κτύπησε ξανά ο έρωτας για τη χήρα!” Ναι φίλε μου, να μην αμφιβάλλεις. Θα έχετε τόσα πολλά να πείτε που θ’ αναγκαστείτε να ξανανταμώσετε...

Γιώργης: Χμ! Θα δούμε!

Μιχάλης: Βέβαια, κι αυτού του είδους οι επικοινωνίες -όπως καταλαβαίνεις- αποκαλύπτουν το εσωτερικό των εν συνδιαλέξει, ατόμων.

Γιώργης: Χμ! Μήπως αυτό είναι λιγάκι επικίνδυνο;

(ο Μιχάλης τον κυτταζει και ξαφνικά ξεσπάει στα γέλια)

Μιχάλης: Μα τω Θεώ... θυμίζεις μαθητούδι!

(ο Γιώργης δεν απαντά)

Μιχάλης: Έλα σε πειράζω. Είναι φυσικό ν' αγωνιάς. Κάθε περιπέτεια γεννά τους δικούς της φόβους. Εκείνο που πρέπει να θυμάσαι είναι ότι η Φωτεινή δεν είναι το κοριτσάκι του σχολείου. Όπως κι εσύ, παντρεύτηκε, έγινε μητέρα, γιαγιά... -εσύ βέβαια δεν έγινες ακόμα παππούς... κτλ. Επομένως έχει πολλές υποχρεώσεις και είναι κι αναμεμειγμένη με τα κουλτουριάρικα!

Γιώργης: Ναι, βέβαια...

Μιχάλης: Λέω λοιπόν ότι άλλαξε. Και θα ήθελα να επιστήσω την προσοχή σου και σ' ετούτο: η γυναίκα της ηλικίας της δεν είναι σαν τον άντρα της ίδιας ηλικίας. Καταλαβαίνεις; Φρονιμεύει... σοβαρεύεται... Οι ορμόνες της περιορίζουν τα μέγιστα τις παλιές ορμές και συνήθειες.

Γιώργης: Έτσι ε; Μα τι λέω; Ναι βέβαια τα ξέρω όλα αυτά... και ...

Μιχάλης: Αν τα ξέρεις λέει; Απλά σου τα υπενθυμίζω. Αυτό το μέρος της φυσιολογίας των φύλων το κατέχεις άριστα. Τόσα χάπια πουλάει το φαρμακείο σου για την συγκάλυψη της απουσίας των ορμονών, τρομάρα σου! Έτσι δε μεγάλωσες το βιος σου; Το ότι ξαναερωτεύεσαι, δεν ελαττώνει τις γνώσεις σου.

Γιώργης: Χμ! Διαπιστώνω την προσπάθεια των ωρίμων γυναικών ν' αντιμετωπίζουν την κρίση των σχέσεών τους με τον σύζυγό τους.

Μιχάλης: Ναι μπράβο! Έτσι...

Γιώργης: (γελάει ειρωνικά) "Κίνησε ο Οβριός να πάει στο παζάρι κι έλαχε Σαββάτο!"

Μιχάλης: Επίσης είναι δύσκολο να ξεπεράσει κανείς τον χαμό αγαπημένου συντρόφου. Χρειάζονται χρόνια για να συνθηκολογήσει μ' αυτό.

Γιώργης: Από μία άποψη είσαι τυχερός Μιχάλη. Έμεινες μακριά από παρόμοιες εμπειρίες.

Μιχάλης: (το χαμόγελό του κρύβει πικρία) Έτσι λες... ε;

Γιώργης: Συγγνώμη φίλε! Ούτε στιγμή δεν ξέχασα τα δικά σου, και λυπάμαι που δεν έζησες την ευτυχία που σου άξιζε.

Μιχάλης: Έλα μη λυπάσαι. Είναι δύσκολο να βρεις τον άνθρωπό σου. Και δυστυχώς για τους νέους μας, γιατί τα πράγματα όλο και χειροτερεύουν. Οι γυναίκες ανεξαρτητοποιούνται

όλο και περισσότερο και συνεπώς αδιαφορούν για συμβατικούς συνεταιρισμούς, όπως είναι ο σημερινός γάμος.

Γιώργης: Ναι αλλά εσύ είσαι ωραίος άνθρωπος. Θα μπορούσες... αν το επεδίωκες να κάνεις κάποια γυναίκα ευτυχισμένη...

Μιχάλης: Πρέπει να είμαστε και οι δύο ευτυχισμένοι, κι αυτό είναι τύχη. Και η ελευθερία έχει τα καλά της.

(χτυπάει το τηλέφωνο)

Φωτεινή: Γάκη, η Φωτεινή.

Γιώργης: Γεια σου Φωτεινή.

Φωτεινή: Τηλεφωνώ, να σου πω πότε είμαι ελεύθερη.

Γιώργης: Ναι...

Φωτεινή: Μπορώ αυτή την Παρασκευή, μετά τις 6.30 μμ.

Γιώργης: Θαυμάσια. Θα τα κανονίσω όλα και θα σε πάρω από το σπίτι σου. Δεν έχω όμως τη διεύθυνσή σου ακόμα.

(γελάει)

Φωτεινή: Οδός αριθμός....

Γιώργης: Ο.Κ. Θα είμαι εκεί στις 6.30 μ.μ.

Φωτεινή: Ωραία. Θα σε δω την Παρασκευή λοιπόν.

Γιώργης: (γυρνάει στον Μιχάλη) Ήταν η Φωτεινή.

Μιχάλης: (χαμογελάει) Θαυμάσια! Πως αισθάνεσαι τώρα;

Γιώργης: Δεν ξέρω, κάπως...

Μιχάλης: Δηλαδή;

Γιώργης: Να! Δεν μου κάνει τόση εντύπωση.

Μιχάλης: Μπά; Πολύ παράξενο! Καλά, διάλεξε κάτι καλό και δεν πειράζει αν δεν πετάς στον έβδομο ουρανό!

Γιώργης: Ναι. Εντάξει, έτσι θα γίνει!

Μιχάλης: Και τι θα κάνουμε τώρα; Θα γιορτάσουμε το γεγονός;

Γιώργης: (γελάει ειρωνικά) Σιγά τώρα! Πάμε για τον καφέ μας στην παραλία αδερφέ. Είναι όμορφη μέρα!

Μιχάλης: Καλά!.. Να πάμε και για κανένα θαλασσινό; Ψαράκι στη σχάρα, να πούμε;

Γιώργης: Έγινε!

Σκηνή Όγδοη

(οι δύο φίλοι Γιώργης και Μιχάλης βρίσκονται στο *Balmoral Beach*)

Γιώργης: Κύττα να δεις φίλε μου!

Μιχάλης: Από πού κόπιασαν όλοι ετούτοι; Δεν δουλεύουν;

Γιώργης: Πολλοί νέοι. Ή τεμπέληδες είναι ή οικονομημένοι.

Μιχάλης: Βλέπεις αυτό που βλέπω; Η Φωτεινή σου... με μία άλλη... 'νεαρά!'

Γιώργης: Ω!

(πλησιάζουν οι γυναίκες)

Φωτεινή: Τι έκπληξη; Γεια σας, γεια σας...

(ο Γιώργης και ο Μιχάλης σηκώνονται και χαιρετούν)

Γιώργης και Μιχάλης, μαζί: Γεια σας!

Φωτεινή: Παιδιά να σας συστήσω τη φίλη μου Νέλλη! Νέλλη να σου συστήσω τον Γάκη και τον Μιχάλη!

(δίνουν τα χέρια και οι δύο άντρες καλούν τις γυναίκες να καθήσουν στο τραπέζι τους)

Γιώργης: Δε θα μας κάνετε παρέα;

Νέλλη: Παρόλο ότι ζω στην περιοχή, δεν μπορώ να χάσω το μπάνιο μου. Γι αυτό άλλωστε βρισκόμαστε εδώ.

Φωτεινή: Αυτό είναι αλήθεια. Το Balmoral Beach έχει πλαστεί για να το απολαμβάνουμε.

(οι δύο άντρες συμφωνούν ευγενικά)

Γιώργης: Εμείς δεν θ' ακολουθήσουμε το παράδειγμά σας, απλά γιατί ήρθαμε να φάμε. Αν θέλετε να μας κάνετε παρέα ύστερα από το μπάνιο σας... εδώ θα είμαστε.

Νέλλη: Ευχαριστώ πολύ. Εμένα να με συγχωρήσετε αλλά δε θα μπορέσω, έχω classes αμέσως μετά από το μεσημέρι...

Φωτεινή: Κι εγώ... Γάκη ευχαριστώ αλλά δεν μπορώ. Θα πρέπει να φύγω με τη Νέλλη. Έχω πολλή δουλειά. Θα σας αφήσουμε λοιπόν ν' απολαύσετε το μεσημβρινό σας...

Νέλλη: (προτείνει το χέρι της στους δύο άντρες αρχίζοντας από τον Μιχάλη) Χάρηκα για τη γνωριμία σας...

(η Νέλλη κομπιάζει και οι άντρες λένε τα ονόματά τους)

Μιχάλης: Μιχάλης... παρομοίως κυρία μου!

Γιώργης: Γιώργης... κι εγώ...

Φωτεινή: Παιδιά γεια σας.

Γιώργης και Μιχάλης: Γεια σας.

(οι γυναίκες φεύγουν)

Μιχάλης: Περίεργες γυναίκες... δε νομίζεις;

(ο Γιώργης σιωπά)

Σκηνή Ένατη

(στο σπίτι του Γιώργη...)

Γιώργης: Δεν έγινε τίποτα τελικά. Το θέατρο δεν βοήθησε, ούτε καν δημιούργησε την ατμόσφαιρα που ήλπιζα. Όσο για το δείπνο ήταν αποκαρδιωτικό. Η Φωτεινή, τα παιδιά της, τα εγγόνια της, ο Μανώλης της... Δεν χωρά άλλος άντρας στη ζωή της αδερφέ μου. Ούτε ως φίλος! Δεν υπήρχε καν αυθορμητισμός. Μια επικοινωνία ανθρώπων που έφαγαν τη ζωή με το κουτάλι!..

(ο Γιώργης σκέφτεται. Ο Μιχάλης τον κυττάζει)

Μιχάλης: Κατάλαβα. Ρώτα και για τη φίλη της τη Νέλλη! Όπως ξέρεις, I had a date with her. Άλλος τύπος αυτή. Ανύπαντρη σαν την αφεντιά μου, απόλυτα κυρία του εαυτού της, στεγνή και περιορισμένη στην Ιστορία “της”. Αναγνωρισμένη στον κλάδο της –κοτζάμ καθηγήτρια της Ιστορίας στο Πανεπιστήμιο του Σ...- της πρόσφεραν θέση ερευνήτριας σε Πανεπιστήμιο της Αγγλίας. Το είχε επιδιώξει και το πέτυχε, είπε. Πώς ήταν δυνατόν ν’ αρνηθεί!

Γιώργης: Αποφάσισα να μην επικοινωνήσω με τη Φωτεινή, άλλη φορά. Δεν μπορεί να ξεχάσει τον Μανώλη της, έτσι είπε. Και ξέρεις τι; Έγινε το εξής παράδοξο. Ένωσα μία φοβερή ανακούφιση. Ένωσα τη Μαρίνα στο πλάϊ να μου χαμογελάει. Ο Προκόπης μου είπε το περασμένο βράδυ πως θα φέρει την αγαπημένη του -άκου: “τη Μαρίνα του”! Μαρίνα τη λένε- για να τη γνωρίσουμε εσύ κι εγώ, η οικογένειά του!” έτσι είπε το ευλογημένο.

(ο Μιχάλης χαμογελάει. Ξαφνικά ο Γιώργης τον κυττάζει με υποψία)

Γιώργης: Μη μου πεις ότι το έμαθες νωρίτερα από εμένα;

Μιχάλης: Έλα ηρέμησε, αίμα σου είναι, δικός σου γιος πρώτα και ύστερα δικός μου. Εσύ θά ‘χεις πάντα την πρωτιά. Κι άκου... δε ζηλεύω γι’ αυτό!..

Σκέψου παιδί μου, ύστερα από τόσα αναπάντεχα, το υπέροχο μέλλον που ανοίγεται μπροστά μας... και όλα τα οράματά μας για το μέλλον, να οφείλονται στον Προκόπη μας! Και το όνομα αυτής Μαρίνα... Αν έχει και την καρδιά της...

Γιώργης: Αφού τη διάλεξε ο Προκόπης μας... να είσαι βέβαιος ότι η Μαρίνα του έχει κάτι από τη Μαρίνα μας... Ο θεός να αναπαύει την όμορφη ψυχή της...

(είναι συγκινημένοι. Με μάτια που λάμπουν σηκώνονται κι αγκαλιάζονται)

Τέλος

Τι κι αν γύρισες Δυσσέα;

(Μονόπρακτο)

Πρόσωπα

Δυσσέας	καλοστεκούμενος άντρας μέχρι πενήντα χρονών
Πόπη	όμορφη και κομψή γυναίκα στα σαράντα της
Ευρύκλεια	γυναίκα στα πενήντα της
Δικηγόρος	εκπρόσωπος του Δυσσέα

Σκηνή πρώτη

(η σκηνή εκτυλίσσεται αμέσως μετά από ένα χτύπημα στην κεντρική είσοδο του σπιτιού... και την ορμητική είσοδο του Δυσσέα με ανοιχτές αγκάλες, στο καθιστικό της Πόπης)

Δυσσέας: Πόπη μου!

Πόπη: (φοβισμένη) Αχ! Ποιος είσαι του λόγου σου; Σε ξέρω;

Δυσσέας: (κάνοντας γκριμάτσα απογοήτευσης) Τι λες κορίτσι μου; Δεν γνωρίζεις τον ίδιο σου τον άντρα;

Πόπη: (πανικοβάλλεται) Τι είπες;

Δυσσέας: Αυτό που άκουσες, γυναικούλα μου!

Πόπη: (πισωπατώντας ουρλιάζει) Βοήθεια!
Κλέφτης... Βιαστής... βοήθεια!

(ο Δυσσέας τρομαγμένος από τις φωνές της μ' ένα βήμα βρίσκεται μπροστά της και της φράζει το στόμα με την παλάμη του)

Δυσσέας: Έλα κορίτσι μου! μην κάνεις έτσι;
Δεν αναγνωρίζεις τον Δυσσέα σου; Τι έπαθες;
(την αφήνει ελεύθερη. Εκείνη καταρρέει σε πολυθρόνα, κρύβοντας το πρόσωπό της στις παλάμες της)

Πόπη: Λες ψέματα. Ο άντρας μου πέθανε εδώ και είκοσι χρόνια στην Αμερική.

Δυσσέας: Όχι παιδί μου, δεν πέθανα.
Χάθηκα...

Πόπη: (φωνάζει πάλι) Βοήθεια! Κλέφτης, βιαστής!
(ανοίγει πόρτα, εισβάλλει ορμητικά ηλικιωμένη, η Ευρύκλεια, που αγχομένη τρέχει και γονατίζει δίπλα της)

Ευρύκλεια: Τι έπαθες κυρά μου;

Δυσσέας: Βρε, βρε!.. Ευρύκλεια! Τι μου κάνεις;
Πού πήγαν τα έρημα τα κάλλη σου, καλή μου;

Ευρύκλεια: (προσποιείται πως δεν τον άκουσε αλλά ρωτάει) Ποιος είσαι του λόγου σου που αναστάτωσης την κυρά μου; Πώς μπήκες σε ξένο αρχοντικό και τολμάς απανωτά ν' αποκαλείς τον εαυτό σου...

Δυσσέας: Μα είμαι, ο Δυσσέας!

Ευρύκλεια: Αυτό θα το δούμε... Θα φωνάξω την αστυνομία κι ύστερα ξανακουβεντιάσουμε...

Δυσσέας: Φώναξέ την... Πρώτα όμως, για να μη... ρεζιλευτείτε, θα σας δείξω τα χαρτιά μου.
(ο Δυσσέας βγάζει από το σακκάκι του το διαβατήριό του και το προτείνει στην Πόπη, που το παίρνει διστακτικά)

Πόπη: (κυττάζει τη φωτογραφία) Αυτός είσαι εσύ... κι όχι ο Δυσσέας που ήξερα!

Δυσσέας: Ε, βέβαια, άλλαξα. Γιατί; Εσύ... δεν άλλαξες; Είκοσι χρόνια πέρασαν από τότε που έφυγα...

Πόπη: Αυτό λέω κι εγώ... ότι δεν είσαι ο ίδιος, ο Δυσσέας που εγώ ήξερα... που ήταν άντρας μου και πατέρα του γιου μου, του Τηλέμαχου! Λοιπόν για να τελειώνουμε. Κι αν ακόμα είσαι ο Δυσσέας που ήξερα, τώρα πια δε σε ξέρω.
(τον κυττάζει με περιφρόνηση. Η Ευρύκλεια την ακολουθεί)

Ευρύκλεια: Εδώ, εγώ, που σε μεγάλωσα με το γάλα μου, δεν σ' αναγνωρίζω. Μπερμπάντης κι αδιάφορος... ξεφυτρώνεις τώρα για να δεις πώς περνάμε; Είκοσι χρόνια, πώς νομίζεις ότι βουλευτήκαμε ο Λαέρτης, η Πόπη, ο Τηλέμαχος ή κι ο γερο-Εύμαιος! Έτσι και τώρα... θα βουλευτούμε χωρίς

εσένα -αν τελικά είσαι ο Δυσσέας!- και για τα υπόλοιπα που δεν τα ξέρεις, να μη σε νοιάζει.

Δυσσέας: Ευρύκλεια, μου ήσουν μάνα, τι έπαθες; Δεν με πονάς σταλιά; Να αν δεν με πιστεύεις... Κύττα το σημάδι στο πόδι μου (σηκώνει το παντελόνι του και δείχνει ένα σημάδι)... το ξέρεις πιότερο απ' τον καθένα... έτσι;

Ευρύκλεια: Αυτό δεν πρόκειται να σε σώσει! Ο απολογισμός των πράξεών σου σε καταδικάζει. Κι εμεις νομίζαμε πως πέθανες! Φταίνε και οι αρχές βέβαια... το παραδέχομαι!

Πόπη: Πήγαινε Ευρύκλεια, άσε μας μόνους και τσιμουδιά σε κανέναν. Όταν έρθει η στιγμή θα δούμε τι θα κάνουμε.

(η Ευρύκλεια αποχωρεί ήσυχχα χωρίς να κυττάζει προς το μέρος του Δυσσέα ενώ η Πόπη σηκώνεται και βηματίζει νευρικά)

Πόπη: Τι κι αν γύρισες Δυσσέα; Για μένα... δεν υπάρχεις πια. Σ' απαρνήθηκα όταν βεβαιώθηκα ότι είχες αποφασίσει να παίξεις κρυφτούλι μαζί μου. Χάθηκες... έχασες το δρόμο σου, γιατί ήθελες να μπερμπαντέψεις... Να γνωρίσεις την άλλη όψη της ευθύνης: την ανευθυνότητα, προτού να προσποιηθείς ότι ψάχνεις με πάθος για την πόρτα του σπιτιού σου. Δεν σε χρειάζομαι κι είναι βέβαιο ότι ισχύει το ίδιο και για σένα. Και οι μνηστήρες... δεν έχουν να αντιμετωπίσουν κανέναν στο

πρόσωπου ενός αόρατου συζύγου, γιατί αυτό είσαι. Άλλωστε πρόκειται για χαμένα κορμιά που αγωνίζονται να παντρευτούν τη θέση και την προίκα της. Δεν ενδιαφέρει η γυναίκα –εγώ- κι ας λένε. Δε σε θέλω Δυσσέα! Προτιμώ να μοναχέψω για να γλωτώσω από το φύλο που με πλήγωσε. Θα ηρεμήσω επιτέλους, και ο Τηλέμαχος, που μέχρι χτες ακόμα προσπαθούσε να βρει τα ίχνη σου, μιλώντας στη Λένη του Μενέλα. Την ανόητη! Επεχείρησε ν' αποπλανέψει και τον γιο μου, λες και δεν έφταναν τα κακά που προξένησε η περιπέτειά της με τον Πάρη!

Δυσσέας: Μα τω Θεώ κορίτσι μου, παραλογίζεσαι! Τι κάθεσαι κι αραδιάζεις πρωϊ-πρωϊ;

Πόπη: (αδιάφορη στα λόγια του Δυσσέα, συνεχίζει) Αχ... Λυπάμαι τον τυφλό πεθερό μου! Αλλά... νομίζω ότι είναι καλύτερα που δεν μπορεί να δει τα χάλια του μπερμπάντη γιου! Είναι ο μόνος που του αξίζει ο τίτλος του κύρη εδώ μέσα. Αυτός με τον Εύμαιο και τον Τηλέμαχο βάστηξαν το αρχοντικό μας, ενόσω εσύ σκόρπαγες τη νιότη σου στα βρώμικα στρώματα μιας εθελοντικής δήθεν, ξενιτιάς. Φύγε λοιπόν από μπροστά μου... και ξέρε το... είσαι αλήθεια ξένος μου... ξένος στο σώμα μου που έπαψε προ καιρού ν' αποζητά τη δύναμη και την ορμή του άντρα! Η υφαντική μου έδωσε καιρό να

ζυγίσω πολλά... και με βοήθησε να κρατήσω μακριά τους μνηστήρες!

Δυσσέας: Τι παρανοϊά! Γυρίζω σ' ανταριασμένο σπιτικό, διαλυμένο από τσογαδόρους που παίζανε στα ζάρια την τύχη τους για τη γυναίκα μου, που θέλει –λέει- να μοναχέψει! Νομίζεις πως μ' εκδικείσαι Πόπη! Είσαι κακιωμένη μαζί μου και με τα δίκια σου ως ένα βαθμό. Μα κορίτσι μου είσαι μια χαρά γυναίκα. Εκπλήσσομαι από την εκθαμβωτική λάμψη σου! Δεν άλλαξες σταλιά στα χρόνια που λείπω. Έλα... έλα κοντά μου! Πώς φέρνεσαι στον άντρα που σ' έκανε γυναίκα και σου 'δωσε έναν γιο; Απορώ που δε λογιάζεις καν, την οργή μου! Άλλαξαν οι καιροί το ξέρω, η γυναίκα έχει δύναμη! Δεν παραβλέπω την ισοτιμία της στου Νου τα οικόπεδα, κι ότι παραμένει η μόνη γονιμοποιός δύναμη!

Πόπη: Πολλά λες! Μπήκες εδώ μέσα και νομίζεις πως επανέκτησες τα παλιά σου δικαιώματα. Λάθος! Όπως μπήκες δε θ' αργήσεις και να βγεις...

Δυσσέας: Μ' απειλείς! Και παρά τις ανοησίες σου περί μοναστηριού, βλέπω πίσω τους την πιθανότητα σπουδαίας επιχείρησης. Μοναστήρι σημαίνει εικονοστάσι, προσευχή, αναθήματα, λαμπάδες... τρόπο να μαζεύει κανείς χρήματα. Θα μοιράζεις συχώριο με την προσευχή και θα πουλάς τα απαιτούμενα: υπηρεσίες, λαμπάδες πανάκριβες,

γιατί είσαι η Πόπη, περίφημη για την επανάστασή της εναντίον του επαναπατρισθέντος Δυσσέα! (αλλάζει ύφος, γίνεται αυστηρός) Πόπη... συμμαζέψου για το καλό σου! Αν πραγματικά αποβλέπεις σε κάτι κερδοφόρο... άνοιξε οίκο μόδας. Λανσάρεις πανάκριβα ρούχα... μίνι, μάλι, μπικίνι κτλ., διαθέτεις κομψά μοντέλα... κι εγώ... στο ρόλο του πλασιέ! Θα βοηθήσει και ο Τηλέμαχος -είναι σπουδαγμένο παιδί, έμαθα!

Πόπη: Από πού το έμαθες; Έσπειρες πράκτορες τριγύρω μας; Α, να χαθείς μπερμπάντη! Ο Τηλέμαχος δεν έχει ανάγκη από τις πονηριές σου. Δεν τον σπούδασα οικονομολόγο για ν' ασχολείται με το θηλυκομάνι. Θα κάνει καριέρα κι επίσης... υπάρχει η ευχή να βρει κορίτσι, αντάξιο του και να αποκτήσει τ' αγρόνι που χρειάζεται η φамίλια μου.

Δυσσέας: Ο Τηλέμαχος θα με καταλάβει... είμαι πατέρας του! Μαζί θα ξανακυριαρχήσουμε στην Τροία και δεν χρειαζόμαστε καν ένα Δούρειο, γιατί διαθέτουμε μυαλά... ικανά. Μπορούμε ν' αποκτήσουμε τη δική μας Τράπεζα, παραρτήματά της, ΑΤΜ και τα παρόμοια!

Πόπη: Πάψε ανόσιε! Τι να το κάνω το χρήμα; Αυτό που έχω, φτάνει! Ηρεμία χρειάζομαι... έχω ανάγκη να μάθω αυτά που δεν γνωρίζω... να μελετήσω... να γράψω... να επικοινωνήσω με ζηλωτές του πνεύματος.

Δυσσέας: (ειρωνικά) Α!.. Να κάτι που ίσως και να σ' ενδιέφερε... η δημοσιογραφία...

Πόπη: Πάψε ανόητε! (μονολογεί σιγανά) 'Κι όμως θα μπορούσα να γράψω καλύτερα από εκείνους –μερικούς ίσως- που αποκαλούν τον εαυτό τους δημοσιογράφο... Υποκριτές! Ενώ εχθρεύονται τον πολίτη και τον ταλαιπωρούν με τις καταθέσεις τους, επιδεικνύονται ως αγωνιστές του δικαίου και της υπεράσπισής του, πυροδοτούν άσκοπες αντιδράσεις, δήθεν προς αυτή την κατεύθυνση και πληρώνονται αδρά!

Δυσσέας: (την ακούει και χειροκροτεί) Μπράβο Ποπίτσα! Εσύ έγινες σωστός αντάρτης!

Πόπη: (δεν τον ακούει) Ω, Θε μου! θέλω ηρεμία... Πώς να προστατέψω τη λίγη γαλήνη που έχει εναπομένει... εννοώ την ειρήνη...

Δυσσέας: (πλησιάζει την Πόπη πονηρά) Έλα Πόπη μου! Μην κάνεις έτσι! Εμείς έχουμε πολλά άλλα να σκεφτούμε. Έχουμε ένα μεγάλο κεφάλαιο: τον γιο μας –να μας ζήσει! Δεν τον είδα ακόμα, αλλά τον φαντάζομαι λεβέντη... που τον γλυκοκυττάζουν τα θηλυκά...

Πόπη: Μην παίρνεις αέρα! Δεν έχεις λόγο στο σπιτικό μου! Έλειπες είκοσι χρόνια... Σ' αποκήρυξα λοιπόν από σύζυγό μου και με το δίκιο μου. Κανένα δικαστήριο στην επικράτεια δεν πρόκειται να σε δικαιώσει, ούτε κι Αυτός ο Φιλεύσπλαχνος Κύρης τ'

Ουρανού. Κι ο Τηλέμαχος... πότε σ' είχε για να σε γνωρίζει;

Δυσσέας: Με καταδικάζεις χωρίς καν να γνωρίζεις τα αίτια...

Πόπη: Μάλιστα... τώρα το θυμήθηκες αυτό ή μήπως τώρα το εμπνεύστηκες;

Δυσσέας: Μήπως πρόλαβα, με τέτοιο παραράζ κατηγοριών κι άλλα τόσα καρυκείμενα πού 'φαγα κατάμουτρα; (παίρνει αλλαζονικό ύφος) Στόχος σου απ' ότι καταλαβαίνω είναι ο εξωστρακισμός μου από τον οίκο μου! Δεν τολμώ να προτείνω κάτι ούτε και γι' αυτό το παιδί μου!

Πόπη: Πώς τολμάς προδότη της οικογένειας μου; Ποιο παιδί σου; Αν είχες παιδί θά 'δειχνες περισσότερη ανθρωπιά... πατρότητα!

Δυσσέας: Α! για να σου πω! Το παράκανες με τις κατηγορίες σου!

Πόπη: (βράζει από οργή) Άθλιε! Ούτε μια είδηση... ούτε ένα γράμμα διάβασαν τα μάτια μας! (κλαίει) Είκοσι χρόνια... ούτε ένα τηλέφωνο... ένα χαρτονόμισμα! Πώς τολμάς και υψώνεις τη φωνή σου εδώ μέσα; (ουρλιάζει) Έξω από το σπίτι μου, έξω, είπα!

Δυσσέας: (μαλακώνει και παίρνει ύφος απολογητικό) Συγχώρεσέ με! Είχα μπλέξει με... χαρτόμουτρα. Μού 'τρωγαν τα χρήματα... μ' εκβίαζαν!

Πόπη: Φτηνή δικαιολογία! Κάποτε πίστευαν ότι οι Γιάνκηδες ήταν καλοί πωλητές... θαρρώ τους έμοιασες... Φημολογείται πως όσοι φέρουν το όνομά σου κυνηγούν χείμαιρες! (νευριασμένη) Πού ζεις επιτέλους; Αλλά ποιον ρωτάω, αν όχι έναν... “τοκιστή και...”!

Δυσσέας (κουρασμένος) Πόσο άδικη είσαι! Έχω αποδείξεις... Αλλά, ακόμη κι αν δεν είχα, πώς μπορείς νά 'σαι τόσο σκληρή σ' έναν ήρωα; Στον άντρα σου, στον πατέρα του παιδιού σου; Μου θυμίζεις τις μωρές παρθένες... αν και... τελοσπάντων!

Πόπη: Τίποτα δεν περνάει εδώ... Ακόμη και το γεγονός ότι άλλοτε ήσουν ο κύρης της περιοχής!

Δυσσέας: Τι παραλογία! Αλλού, όταν επιστρέφει ο “χαμένος”, ο “άσωτος”, γίνονται πανηγύρια, κι αλλού... όπως εδώ...! Αλλά εγώ δεν το βάζω κάτω, θα δικαιωθώ!

Πόπη: Σιγά τα λάχανα! Κύρης του τόπου είναι ο πεθερός μου, έστω κι αν εμπέχτηκε από μνηστήρες υπηρέτες και βάλει! Πώς θα δικαιωθείς; Όσο για τον Τηλέμαχο... είναι παλλικάρι και δεν χρειάζεται ξαφνικά τη συμβουλή σου, που στερήθηκε είκοσι χρόνια. Είχε την καλύτερη, του Λαέρτη, πού 'ναι δυο φορές πατέρας του!

Δυσσέας: Δεν σε παρεξηγώ! Είναι δύσκολο να με συγχωρήσεις. Όμως δεν είσαι ο κύρης του

Τηλέμαχου. Είσαι η μάνα του, ο αδύνατος κρικός της οικογένειας και φοβάσαι μήπως τον χάσεις. Ο γιος 'μας', σαν όλους τους γιους, θέλει ν' απελευθερωθεί και να καταλάβει τη θέση του κύρη. Πρέπει να ευλογηθεί ετούτη η προσπάθειά του. Έχει λοιπόν ανάγκη από τη συμβουλή του πατέρα του, τη δική μου. Είμαι γνώστης της σχέσης των φύλων, γνωρίζω τα παιχνίδια που παίζονται. Ξέρω το λοιπόν πως ούτε που θ' ασχοληθώ μαζί του, αν δεν επιδιώξει να με πλησιάσει και να ζητήσει τη συμβουλή μου.

Πόπη: (δηκτικά) Ποια πολύτιμη συμβουλή σου; Ν' αφήσει γυναίκα και παιδί και το σκάσει όπως εσύ; Ξέρω καλά το παιδί μου. Δε θα σου χαριστεί εύκολα για την ορφάνια που του χάρισες είκοσι ολάκερα χρόνια.

Δυσσέας: (οργισμένος) Πόπη! Πάψε επιτέλους να με προσβάλλεις! Δεν έχεις ιδέα για τα γεγονότα που με στέρησαν από το σπίτι μου! Είσαι επιπόλαια και ζηλιάρα. Ξέρεις τι θα πει να χάνεσαι στην ξενιτιά; Να χάνεις τους δρόμους που σ' οδηγούν πίσω στο σπίτι σου;

Πόπη: (ειρωνικά) Πώς... πώς! Άκου λέει... μιλάς λες και ζούμε στην εποχή των σπηλαίων ή χρησιμοποιούμε σχεδίες ή τριήρεις... Μέσα στα αεροπλάνα, στον κόσμο των διαστημοπλοίων... στην εποχή του Ίντερνετ και άλλων μέσων επικοινωνίας,

μιλάς για χάσιμο των δρόμων, στην ξενιτιά! Ας γελάσω! Κι όμως εμείς τα μάθαμε τα καμώματά σου με την Κίρκη... την όμορφη της ξενιτιάς, που μόνο σε γουρούνι δεν σε μεταμόρφωσε! Είσαι τυχερός που ακόμα φέρεις ανθρώπινη μορφή.

Δυσσέας: (αναστενάζει κουρασμένος)

Καημένη Πόπη! Πόσο λίγο με ξέρεις! Αναρωτιέμαι αν θ' ακολουθήσεις τελικά τον μοναχισμό!

Πόπη: Όχι τώρα πια! Από την αντίθεσή μας κατάλαβα ότι είμαι έτοιμη για τη δημοσιογραφία. Ίσως και να πολιτευτώ... Θεωρούμαι ηρωίδα στον τόπο μου. Χρήματα έχω... κόσμο γνωρίζω...

Δυσσέας: Ω! μα είσαι ραδιούργα!

Πόπη: Ναι είμαι... Ίσως αυτή ήταν που σε τράβηξε κοντά μου... ως κοινό μας συστατικό!

Δυσσέας: Νόμισα πως παντρευόμουν αριστοκράτισσα-υφάντρα... Δολοπλόκο πήρα...

Πόπη: ...αριστοκράτισσα υφάντρα, που όμως το ξεπέρασε!

Σκηνή Β'

(στο καθιστικό της Πόπης... Ο δικηγόρος εξηγεί)

Δικηγόρος: Κυρία μου έχω εντολή από τον σύζυγό σας να σας παραδώσω αυτό τον... φάκελο. Κρατώ αντίγραφο του περιεχομένου του. Σας συμβουλεύω να το διαβάσετε προσεκτικά και ν'

ανταποκριθείτε σχετικά, όταν είστε έτοιμη, αύριο...
μεθαύριο... δεν βιαζόμαστε.

Πόπη: (με ύφος αλλαζονικό) Τώρα αγαπητέ κύριε! Προτιμώ να το διαβάσω τώρα, αμέσως. Καθείστε σας παρακαλώ (ανοίγει τον φάκελο, τραβά έγγραφο και το διαβάζει δυνατά). “To Whom It May Concern... Νεοαφιχθείς Έλληνας μετανάστης... Δυσσέας του Λ.... βρέθηκε αναισθητος... μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο... Ν.Υόρκης. (τα πρόσωπο της Πόπης συσπάται, αλλοιώνεται) Υπέφερε με αμνησία... για περισσότερα από δεκαπέντε χρόνια... Όταν επανήυρε την μνήμη του, εργάστηκε για πέντε χρόνια πολύ σκληρά σε επιχείρηση... Εσωκλείουμε πιστοποιητικό νοσοκομείου και συστατική επιστολή της επιχειρήσεως στην οποία εργάστηκε τα τελευταία πέντε χρόνια...” (στα μάτια της τρέχουν δάκρυα. Η αλλοτινή υπεροψία της έχει αφανιστεί) Ω, Δυσσέα! Πόσο σ’ αδίκησα! Ας ήταν να είσαι εδώ, μόνο για να σου ζητήσω συγγνώμη!

Δικηγόρος: Εξαρτάται από εσάς κυρία μου....

Πόπη: (ψιθυρίζει) Δεν τολμώ... του μίλησα άσχημα... υπεροπτικά... δε θα με συγχωρήσει!
(ξαφνικά ανοίγει η μισάνοιχτη πόρτα και εμφανίζεται ο Δυσσέας...)

Δυσσέας: (συγκινημένος) Α! ψυχή μου! ποιος το είπε αυτό; Αν ήξερες πόση αγάπη υπάρχει μέσα μου για σένα και για το παιδί μας...

Πόπη: (κλαίγοντας) Καρδιά μου, συγχώρεσέ με! Υποκρινόμουν... δεν ήθελα να μάθεις ποτέ, πόσο αλήθεια υπέφερα και πόσο ταπεινωμένη αισθανόμουν, μη γνωρίζοντας τι σε κρατούσε μακριά μας!

(αγκαλιάζονται και μένουν έτσι μερικές στιγμές, ενώ ο δικηγόρος κι η Ευρύκλεια που βρίσκεται κιόλας εκεί χειροκροτούν χαρούμενοι).

Τέλος

Απαρτία

(Μονόπρακτο)

Πρόσωπα

Περικλής	ο Πρόεδρος του συλλόγου, στα πενήντα
Μήδας	νέο μέλος, λογιστής, στα σαρανταπέντε
Ευρυδίκη	Β' Ταμίας του συλλόγου, στα σαράντα

(σε τραπέζι κάθονται τρία άτομα: ο Περικλής ο
Μήδας και η Ευρυδίκη)

Περικλής: Ταμίας... ο Μήδας!

Μήδας: Εντάξει δέχομαι...

Ευρυδίκη: Μα... δεν έχουμε απαρτία... δεν
μπορούμε να αποφασίζουμε έτσι αυθαίρετα!.. Σας
παρακαλώ!..

Περικλής: Ε, και; Τα λοιπά μέλη είναι...
παθητικά, αδιάφορα, έρχονται όταν τους βολεύει.
Εγγεγραμμένα μέλη του συμβουλίου, λέει, αλλά αν
τους ζητήσεις να κουνήσουν λιγάκι το κουκούτσι
τους... πέρα βρέχει!..

Μήδας: (θιγμένος) Με προσβάλλεις Ευρυδίκη αν πιστεύεις ότι δεν είμαι κατάλληλος για τη θέση που μου προτείνει ο Πρόεδρος!..

Ευρυδίκη: Όχι, Μήδα, δεν έχει να κάνει με τον διορισμό σου στον ρόλο του ταμιά! Σε παρακαλώ! Άλλωστε αυτό απαιτεί ικανότητες... λογιστού, κι εσύ, είσαι λογιστής! Βέβαια το μικρό μας κουλτουριάρικο γκρουπ (χαμογελάει ντροπαλά), δεν έχει τέτοιες απαιτήσεις ώστε ν' ασχολείται με τα οικονομικά του, κοτζάμ λογιστής σαν... την αφεντιά σου, αλλά έλα που το καταστατικό μας υπαγορεύει την απαρτία του συμβουλίου, για τις όποιου είδους αποφάσεις! Αυτό αποτελεί βασική προϋπόθεση! (σιγανά αλλά σταθερά) Αναρωτιέμαι άλλωστε αν πρόλαβες να μελετήσεις το καταστατικό μας -αν πρόλαβαν να σου το δώσουνε βέβαια, μια κι είσαι νεοφερμένος.

Περικλής: (βαρνεστημένα) Έλα Ευρυδίκη μου, να μη λέμε πάλι τα ίδια! Εξ άλλου οφείλουμε να τιμήσουμε τον Μήδα μόνο και για την απόφασή του να γίνει μέλος της ομάδας μας. Δικαιωματικά, θα έλεγα, καθώς έχει γράψει και ένα βιβλίο, έστω και για λογιστικά. Πάντως κάτι έγραψε, έτσι;

Μήδας: (σοβαρός) Τότε... μπορούμε να πούμε ότι είμαστε τακτοποιημένοι ως προς τα του ταμείου και ταμιά, εμού δηλαδή, και ότι μπορούμε να μιλήσουμε για την επόμενη κίνηση; Ας πούμε... μία εκδήλωσή μας;

(ο Περικλής και η Ευρυδίκη τον κυττάζουν σαστισμένοι)

Περικλής: Είσαι γρήγορος! Μα Μήδα μου δεν πρόκειται για εταιρεία! Εδώ... τα πράγματα εξελίσσονται λίγο αργά. Τα μέλη μας είναι ώριμα, ίσως παραωριμασμένα... (χαμογελάει νευρικά) Εσύ βέβαια δεν ανήκεις στο γκρουπ αυτό... (ξεροβήχει)... και η Ευρυδίκη 'μας' είναι αρκετά νεαρά...

(κυττάζει την Ευρυδίκη χαμογελώντας ευγενικά ενώ εκείνη σκουπίζει τη μύτη της συγκινημένη)

Μήδας: (με περισπούδαστο ύφος) Ναι... δεν πειράζουν όλα αυτά. Εμείς έχουμε μία δουλειά - έστω εδώ-, και οφείλουμε να εκμεταλλευτούμε τον χρόνο. Έτσι δεν είναι;

(ο Περικλής δαγκώνεται, κυττάζει την Ευρύκλεια)

Περικλής: Ναι δε λέω, όμως... για περίμενε λιγάκι... να δεις και το...

(ο Μήδας συνεχίζει μη δίνοντας σημασία στα λόγια του Περικλή)

Μήδας: Λέω λοιπόν... πως πρέπει να κάνουμε κάτι που θα αποδώσει, ώστε να υψώσουμε την κάσα μας...

Ευρυδίκη: Ξέρεις τι έχουμε αυτή τη στιγμή στην "κάσα" μας; (ρωτάει εκνευρισμένη)

Περικλής: Εσύ θα μας πεις... είσαι ο δεύτερος ταμίας μας...

Ευρυδίκη: (κομπιάζει) Η αλήθεια είναι ότι... ο Μιθριδάτης με την αδικαιολόγητη πολεμικότητά του από τη θέση του γραμματέα-ταμιά, είχε φέρει τα πάνω... κάτω. Έκανε αυθαίρετες κινήσεις, που εμπόδιζαν την πρόοδο του συλλόγου μας κι ας προσποιόταν ότι δραστηριοποιούνταν προς αυτή την κατεύθυνση... Πού να μαζευτεί κόσμος σε εκδήλωση μ' έναν γραμματέα που μοίραζε προσκλήσεις στο παραπέντε; Άφησε τα BBQ ή τα Tavern Nights!.. Πλήρης αποτυχία! Ευτυχώς που τον αντικαταστήσαμε με τον Σόλωνα... στα καθήκοντα του γραμματέα... Βέβαια και ο Σόλων -καθότι είναι δικηγόρος- αδυνατεί να είναι παρών σε όλες τις συνδριάσεις μας. Ωστόσο τα καταφέρει και προσφέρει αρκετά έστω κι από το γραφείο του. Όταν απουσιάζει από τις συνεδριάσεις μας κάποιος άλλος αναλαμβάνει την καταγραφή των πρακτικών. Βρίσκεται όμως σε τακτική επικοινωνία με μέλη "κλειδιά" του συλλόγου μας, όπως είστε εσείς κ. πρόεδρε.

Περικλής: Περικλή... Ευρυδίκη, παιδί μου... Περικλή! Έχω όνομα! Τι λέγαμε; Ναι... δεν πρόκειται για επίσημη συγκέντρωση των μελών... Φώναξέ με με τ' όνομά μου... Ευρυδίκη!

(ο Περικλής έχει μπερδεντεί)

Ευρυδίκη: Μάλιστα... κ. Πρόεδρε! (κοκκινίζει)
κ. Περικλή... Τι λέγαμε λοιπόν; Α ναι... πόσα

χρήματα έχουμε... (ανοίγει ένα χοντρό τετράδιο λογιστικών και διαβάζει) έχουμε δύο χιλιάδες δολάρια. Αυτά είναι τα χρήματα εγγραφής-συνδρομής των μελών μας.

Μήδας: Χμ, καλά, θα δούμε. (σκέφτεται λίγο, ενώ ο Περικλής και η Ευρυδίκη τον κυττάζουν με περιέργεια) Λοιπόν... δε θα με ρωτήσετε για τα σχέδια που έχω για τον σύλλογό μας;

Περικλής: (υπομονετικά) Εντάξει κυρ-ταμιά... σ' ακούμε.

Μήδας: Λέω λοιπόν, ότι αρχικά οφείλουμε να αυξήσουμε τη συνδρομή των μελών μας από είκοσι σε εικοσιπέντε δολάρια.

Ευρυδίκη: Μα, ο κόσμος δεν έχει! Είναι συνταξιούχοι οι περισσότεροι.

Μήδας: (ενοχλημένος) Έλα τώρα Ευρυδίκη... τι είναι πέντε δολάρια παραπάνω! (ξεροβήχει) Έλεγα λοιπόν... αφού τα μέλη μας είναι εκατό, αμέσως-αμέσως θα συγκεντρωθεί το ποσόν των...

Ευρυδίκη: (πετάγεται απότομα) δύο χιλιάδων πεντακοσίων δολλαρίων! Εντάξει!
(ο Μήδας την κυττάζει με ύφος, αλλά συνεχίζει αδιαμαρτύρητα)

Μήδας: Μέρος του παραπάνω ποσού θα διατεθεί για την οργάνωση δείπνου με εισητήριο εισόδου... σαρανταπέντε δολάρια, οπότε το αρχικό ποσόν θα αυξηθεί. Είναι βέβαια και η

συνήθης λαχειοφόρος αγορά. Δέκα λαχεία: δέκα δολάρια... Δώρα; Θα βγούμε στην αγορά για να συγκεντρώσουμε όσα περισσότερα πράγματα μπορούμε από γνωστούς για τη γενναιοδωρία τους, μαγαζάτορες. Σ' αυτό είναι πολύ καλές οι κυρίες.

Ευρυδίκη: Παρακαλώ πολύ Μήδα, αλλά οι κύριοι δεν εξαιρούνται απ' αυτό το καθήκον.

Μήδας: Δε θα μαλλώσουμε!

Περικλής: Μα Μήδα... τρέχεις αγόρι μου! Αυτά τα πράγματα για να οργανωθούν παίρνουν χρόνο και ποιος θα αναλάβει τις λεπτομέρειες του φιλόδοξου σχεδίου σου;

Μήδας: Εσύ, εγώ, ο Σόλων... και οι λοιποί του Συμβουλίου. Είναι ομαδική η προσπάθεια.

Ευρυδίκη: (μονολογεί) "Μάλιστα... στην περίπτωση ετούτη... μιλάμε για ομαδική συμμετοχή!"

Περικλής: Είπαμε όμως πως κάτι τέτοιο χρειάζεται χρόνο...

Ευρυδίκη: Ου!.. Μισό χρόνο και βάλε, αφού έχουμε και ένα συμβούλιο που "πέρα βρέχει", όπως είπες κυρ-Πρόεδρέ μου!

Περικλής: (την κυττάζει εκνευρισμένος) Εντάξει... εντάξει... (αλλάζει ύφος γίνεται ντροπαλός) Έχω κι εγώ μία πρόταση... τη σκέφτηκα πριν από καιρό ξέρετε... και νομίζω ότι ήρθε η στιγμή να την καταθέσω...

(Ευρυδίκη και Μήδας περιμένουν)

Περικλής: (αποφασιστικά) Σκέφτηκα ότι θα μπορούσαμε να οργανώσουμε ένα διαγωνισμό τραγουδιού.

Ευρυδίκη: (χειροκροτά) Μπράβο κυρ-Πρόεδρέ μου! Καλή η ιδέα σου!

Περικλής: (ικανοποιημένος) Ναι, γιατί πιστεύω...

Ευρυδίκη: (διακόπτει κουνώντας το κεφάλι της ενθαρρυντικά) Παρακάτω, παρακάτω, πολύ καλή ιδέα...

Περικλής: (ανυπόμονος τώρα) ...ότι είναι ένας τρόπος για να φέρουμε νέους ανθρώπους πέρα από τα μέλη μας που επί το πλείστον είναι ώριμα άτομα. Έχουμε ανάγκη από την εισροή μεικτού κοινού για να δημιουργηθεί η κατάλληλη ατμόσφαιρα.

Μήδα: Ωραία λοιπόν... θα βάλουμε ένα επιπλέον εισητήριο για εκείνους που θα ήθελαν να συμμετέχουν στο τραγούδι. Είκοσι δολάρια φτάνουν;

Ευρυδίκη: (ειρωνικά) Δηλαδή... σαρανταπέντε δολάρια το εισητήριο και είκοσι η συμμετοχή... Α, παραείσαι γενναιόδωρος με τα ξένα πορτοφόλια, Μήδα μου! Και τώρα που πήξαμε στις ιδέες και στο χρήμα... άντε να κάνουμε και καμμιά δουλειά της προκοπής!

(Οι δύο άντρες την κυττάζουν θυμωμένοι)

Περικλής: Τι εννοείς μ' αυτή την υπόδειξη;

Ευρυδίκη: *(τους κυττάζει έναν-έναν κατάματα και λέει αυστηρά)* Κατ'αρχήν κ. Πρόεδρε ή κ. Περικλή μου, ρωτάω: είμαστε απαραίτια; Όχι! Μπορούμε να μιλάμε και να σχεδιάζουμε χωρίς τους υπόλοιπους; Πάλι όχι! Οφείλουμε λοιπόν να ενθαρρύνουμε την κατάθεση ιδεών και απόψεων των λοιπών μελών του συμβουλίου, για την καλύτερη οικονομική αναβάθμιση του ταμείου μας, στην επόμενη συγκέντρωσή μας και θα πρέπει να είμαστε τουλάχιστον: "απάρτια". *(τους κυττάζει ξανά αυστηρά)* Επομένως αντί του "εδώ και τώρα", για όλα όσα προτείνετε, οφείλετε να περιμένετε και να τα καταθέσετε στο συμβούλιο στην επόμενη συνάντησή μας, ταυτόχρονα με τις ιδέες ή απόψεις των υπολοίπων. Και φυσικά για να προσέλθουν -αν όχι όλοι- οι περισσότεροι -για να έχουμε απάρτια...-, καλό είναι να τονιστεί η σημασία της ολομελούς συνάντησης. Καλή η συζήτησή μας αλλά τελικά παραμένει μία άσκοπη στ' αλήθεια συζήτηση... για τους λόγους που ήδη ανέφερα. *(αναπνέει βαθιά τους κυττάζει, την κυττάζουν με μάτια ορθάνοιχτα και συνεχίζει)* Και κάτι ακόμα... που έπρεπε να είναι το πρώτο και σημαντικότερο σημείο αναφοράς αυτής της συνάντησης: Το ξέρετε ότι ο σύλλογός μας χρωστάει γύρω στις τρεις χιλιάδες δολλάρια για τη σύνταξη του καταστατικού, για το registration αυτού, για την ανάληψη ασφάλειας των εγγεγραμμένων

μελών του συλλόγου μας κτλ. κτλ., χρήματα, που οφείλουν να πληρωθούν κάποια στιγμή;

Περικλής: (πετάγεται από το κάθισμά του αγριεμένος) Α, τον πρόστυχο, τον Μιθριδάτη! Τόσον καιρό δεν είχε πει τίποτα. Θα τον κυνηγήσουμε!

Ευρυδίκη: (χαμογελά με υπομονή) Κατ' αρχήν προσοχή στους χαρακτηρισμούς σας κύριε Πρόεδρε!

Περικλής: (κατακόκκινος) Τι λες τώρα Ευρυδίκη μου;

Ευρυδίκη: Μα τι να κυνηγήσουμε κ. Πρόεδρε; Δεν είναι κλέφτης ο άνθρωπος... Επομένως... (παίρνει βαθιά αναπνοή κυττάζοντάς τους με νύδρο και συνεχίζει) Από τη θέση μου λοιπόν, οφείλω να πω τα εξής:

πρώτον: ότι οι λογαριασμοί αυτοί είναι μεταγενέστεροι της αποχώρησής του, κι ας πήγαν στη διεύθυνσή του

δεύτερον: ότι ήταν απαραίτητα όλα όσα έγιναν.

(Η Ευρυδίκη συνεχίζει ακάθεκτη ενώ οι άλλοι χάσκουν κυριολεκτικά)

Ευρυδίκη: Είμαστε νομοταγείς πολίτες κύριε Πρόεδρε. Πρέπει βέβαια να λάβουμε υπόψη μας ότι ο Σόλων μας βοήθησε να πάρουμε μία προθεσμία για αυτές τις πληρωμές. Θα τις καλύψουμε όσο μπορούμε με τα χρήματα που έχουμε και θα

τσοντάρουμε τα υπόλοιπα με κάποιον εφικτό τρόπο: μια μικρή εκδήλωση ας πούμε.

Μήδας: (μιλάει απογοητευμένος) Πάει το ποσόν μας, το φάγανε οι πληρωμές!

Ευρυδίκη: Αν και η άποψή σου είναι σωστή πρέπει να πούμε ότι όλα όσα πρότεινες πριν, μπορούν να τακτοποιηθούν με μία προσπάθεια επικοινωνίας, συνεργασίας και με μία μικρή παράταση...

Περικλής: (εξαντλημένος) Σωστά, σωστά, έχει δίκιο η Ευρυδίκη.

Μήδας: Παραιτούμαι... με τόσα χρέη δεν μπορούμε να πάμε μπροστά!

Περικλής: (νευριασμένος) Τι χρέη Χριστιανέ μου; Σύλλογος είναι δεν θα υπάρξουν έξοδα; Χρέη τα λες αυτά; Δεν είναι επιχείρηση συγκέντρωσης κεφαλαίου... μικρός κουλτουριάρικος σύλλογος είναι... με μικρά έξοδα και μικρά έσοδα. Περισσότερο απ' όλα μετράει η προσπάθεια συγκέντρωσης ανθρώπων που έχουν ανάγκη επικοινωνίας με τον συνανθρώπό τους. Πολύ μοναξιά στη ξενιτιά, Μήδα! Πολύ μοναξιά, καταλαβαίνεις;

Μήδας: (μονολογεί δυνατά) Είπα κι εγώ ότι θα είμαι ταμίας συλλόγου...

Περικλής: (οργισμένος) ... περσιωπής, ε; Ε, ήταν ένα όνειρο! Λυπάμαι που δε σου δίνεται η

ευκαιρεία να παίξεις κι εδώ με χιλιάδες δολλάρια. Μήπως θα έπρεπε ν' αποβλέπεις στην ανάληψη καθηκόντων λογιστή... αποκλειστικά σε μεγάλα Clubs... όπως στο *Rotary* για παράδειγμα; Δεν ξέρεις... μπορεί να περισσεύει και κάτι, αποκλειστικά για σένα... εννοώ... μίζα... εκεί ίσως και να σε ξεσκονίζουν... να σε ταΐζουν... να σε ταξιδεύουν...

Μήδας: Πώς τολμάς... Ποιος νομίζεις ότι είσαι;

Περικλής: Πώς τολμώ; Ποιος νομίζω ότι είμαι! Μα Μήδα μου, με προκάλεσες... άλλωστε... όπως είπε και η Ευρυδίκη μας, δεν έχουμε απαρτία και επομένως ό,τι λέμε είναι μεταξύ μας και σαφώς, τίποτα σοβαρό δεν απορέει από ετούτη τη συνάντηση. Τίποτα δεν έχει καταγραφεί ή καταγράφεται. Ούτε πρακτικά. Κρίμα που δεν υπάρχει και ζεστός καφές για να το διασκεδάσουμε! (φανερά ερεθισμένος ο Μήδας σηκώνεται. Τον κυττάζουν με αποδοκιμασία)

Μήδας: Εμένα με συγχωρείτε. Ό,τι είχα να πω...

Περικλής: ... το είπες! Ναι, ναι, το είπες φίλε! Μάλιστα! (ειρωνικά) Και... το σεβόμαστε!

Μήδας: (χωρίς να τους κυττάζει) Καληνύχτα!

Περικλής: Ναι... ναι... άντε καληνύχτα και στο επανειδείν!

Ευρυδίκη: (ειρωνικά) Ναι καληνύχτα -και γιατί όχι;- στο επανειδείν.

Μήδας: (μονολογώντας) Ναι... sure... that will be the day!

Τέλος

Το Σύνδρομο της Ανησυχίας (Μονόπρακτο)

Πρόσωπα

Μαρία γύρω στα εξήντα
Λίλα φίλη της Μαρίας από παλιά, και
ίδιας ηλικίας

(η σκηνή εξελίσσεται στο καθιστικό της Μαρίας. Η Μαρία συζητά με την παλιά φίλη της, Λίλα)

Μαρία: Είπα να πάρω το λεωφορείο για την αγορά Λίλα μου αλλά χτύπησε το έρημο το τηλέφωνο και ήταν η Ρία μου. Θέλει να κρατήσω το μωρό, η Παναγιά μαζί της.

Λίλα: *(αυστηρά)* Αυτό δεν είναι νέο! Είμαστε μαθημένες σε αυτού του είδους τις εκπλήξεις! Μας εκπαίδευσαν καλά τα παιδιά μας σ' αυτού του είδους τα καμώματα και λόγω... αγάπης, δεν μπορούμε ούτε ν' αντιδράσουμε!

Μαρία: *(προβληματισμένη)* Έχει προβλήματα το παιδί μου, Λίλα μου. Τρέχει με το αυτοκίνητο στην αγορά -πίσω έχει τον Μηνά μας, στο καθισματάκι του, μπροστά την Μπετούλα μας- τι να σου κάνει; Όλα μονη της το καημένο...

Λίλα: (ερεθισμένη) Χμ! Σε απορροφά με τις απαιτήσεις της η θυγατέρα σου, τόσο... που ξέχασες κιόλας τα δικά σου! Τρία παιδιά μεγάλωσες, ζωή νά 'χουν. Τα αγόρια σου είναι νιόπαντρα... Μέχρι εχτές τα είχες κοντά σου... Δε θα ξεκουραστείς λιγάκι; Τι; επειδή δεν εργάζεσαι, σώνει και καλά θα πρέπει πάντα κάποιον να υπηρετείς; Έχεις και τον άντρα σου. Δε θέλει κι αυτός τα δικά του;

Μαρία: (κουνάει το κεφάλι της) Αχ Λίλα μου! Πάνε τα νιάτα μας! Κουράζομαι! Έχεις δίκιο σε όλα, όσα λες!

Λίλα: Με συγχωρείς φιλενάδα που σου μιλώ έτσι, αλλά νομίζω ότι κάπου πρέπει να τραβήξεις τη γραμμή. Ο άντρας σου εργάζεται ακόμη και καλά κάνει... Έρχεται κουρασμένος κι εσύ τρέχεις να τον εξυπηρετήσεις... Νιώθεις ένοχη που εκείνος εργάζεται ενώ εσύ... κατάντησες υπηρέτρια ακόμη και της θυγατέρας σου. Δεν έτρεχες τις προάλλες να τη βοηθήσεις με το spring cleaning; Μόνη σου το είπες. Και πώς πήγες ως εκεί; Με το λεωφορείο!

Μαρία: Έχεις δίκιο! Έχεις δίκιο!

Λίλα: (συνεχίζει ακάθεκτη) Αλλά πού εσύ; δεν θα πρέπει να ξεκουραστείς αφού τελείωσες τη θητεία σου στην εργασία; Πότε θα το κάνεις; Κουρασμένη γυναίκα είσαι.

Μαρία: (στεναχωρημένα) Ναι, ναι... Λίλα μου, έτσι είναι... Αλλά να, όλα μου φαίνονται κάπως δυσκολότερα σήμερα, μα τον θεό!

Λίλα: (σοβαρεύεται, μιλά ήσυχα) Εντάξει! σήμερα η ζωή τρέχει με ταχύτερους ρυθμούς, όμως δεν κάνει διαφορά. Κόπος και τότε κόπος και τώρα. Μόνο που τώρα οι εφευρέσεις διευκολύνουν πολύ περισσότερο τα πράγματα. Φούρνοι μικροκυμάτων, υπολογιστές, αυτοκίνητο... μέσα που βοηθούν στην μείωση κατανάλωσης χρόνου. Το καταλαβαίνεις;

Μαρία: Ναι, πώς... πώς έτσι είναι... ευτυχώς που δε δουλεύει... η Ρία μου!

Λίλα: (εκνευρισμένη) Ενώ εσύ εργαζόσουν και ταυτόχρονα μεγάλωνες και τρία παιδιά, έτσι;

Μαρία: (κουρασμένα) Ναι, ναι Λίλα μου, έτσι, έτσι!

Λίλα: (σχεδόν νευριασμένη τώρα)... και επιπλέον δεν είχες οικογένεια εδώ για να σε βοηθήσουν, ενώ η Ρία έχει εσένα τον άντρα σου... τ' αδέρφια της! Και να μην παραγκωνίζουμε και την οικογένεια του Τακούλη που είναι καλοί άνθρωποι και καλοί συμπέθεροί σου...

Μαρία: (ζωηρεύει) Χμ! Καλοί είναι δε λέω... καλύτερα όμως κυττάνε τη θυγατέρα τους απ' ότι τη δική μου...

Λίλα: (φανερά νευριασμένη) Ενώ εσύ είσαι αμερόληπτη... Στη Νάντια για παράδειγμα, τη γυναίκα του Τόλη σου!

Μαρία: (Η Μαρία δαγκώνεται...) Είσαι μαζί μου ή εναντίον μου φιλενάδα;

Λίλα: (Αυστηρά) Η κουβέντα το έφερε... Απ' ότι ακούω, όλες οι μητέρες υποφέρουν απ' αυτό το σύνδρομο, όχι μονάχα εσύ! Κι εγώ με τον Χριστάκη μου χωρίς να το θέλω παίρνω το μέρος του πιότερο από της νύφης μου. Αιτία είναι ότι η νύφη μου τρέχει συνέχεια στη δική της μάνα, πράγμα εντελώς φυσικό. Σε ποιον θα τρέξει πιότερο σε μένα; Έτσι σκέφτομαι, και τελικά δεν μου κατοφάνεται. Τι να γίνει; Κι εμείς ίσως και να κάναμε τα ίδια αν είχαμε τις μάνες μας και τις πεθερές μας εδώ...

Μαρία: (με θυμασμό) Πόσο καλά τα λες;

Λίλα: (δεν δίνει σημασία στα λόγια της Μαρίας) Και να σου πω κάτι; πάλι καλά που με τους άντρες μας είμασταν από την αρχή δεμένες με τρόπο που βλέπαμε και τις δυο μάνες από μακριά: τη δική μας και του αντρός μας, με το ίδιο μάτι... και από κοινού αποφασίζαμε τις κινήσεις μας... Χρηματική βοήθεια, πολυδάπανη επίσκεψη κτλ. Έχει και τα καλά της η σκληρή ξενιτιά... πολλές από τις αντιθέσεις τις ισοπεδώνει η νοσταλγία.

Μαρία: Όπως πάντα Λίλα μου, είσαι σωστή! Τώρα που μιλάς με κάνεις να σκέφτομαι κάτι που το

ξεχνάω συχνά: πόσο τυχερές υπήρξαμε μέχρι τώρα! Ακόμα βαστάν τα κόκκαλά μας, αναρωτιέμαι όμως τι θα γίνει όταν πατήσουμε τα εβδομήντα. Το σώμα μου άρχισε κιόλας να με προειδοποιεί για τα μέλλοντα... Τ' ακούμε κι από άλλους, μεγαλύτερους μας, αλλά άλλο να τ' ακούς κι άλλο να τα παθαίνεις...

Λίλα: Αυτό που εγώ φοβάμαι Μαρία μου είναι τι θα μας συμβεί αν χτυπήσει την πόρτα μας η αρρώστια. Προσπαθούμε, δε λέω! Γυμναζόμαστε περπατούμε, τρώμε όσο πιο συνετά μπορούμε, αλλά ποιος το ξέρει; Ύστερα από τα εξήντα... –κι ας μη τα πατήσαμε ακόμα- αρχίζει η κατηφοριά και είναι γρήγορη η άτιμη...

Μαρία: Είδες και τ' άλλο; Πότε ξημερώνει και πότε νυχτώνει κι άντε η νια μέρα; Κάποτε μου φαίνεται τρομακτικό. Διαπιστώνω ότι δεν έχω τον έλεγχο που θα ήθελα... Νομίζω πως ο καιρός τρέχει γρηγορότερα παρά ποτέ! Κι εγώ από κοντά, τρέχω και δε φτάνω!

Λίλα: (στεναχωρημένη) Σκέψου τους ανθρώπους που δεν έχουν κανέναν: σύντροφο, παιδιά, συγγενείς ή φίλους, που μεγαλώνουν μόνοι, είτε στο σπίτι τους είτε και στο γηροκομείο τελικά...

Μαρία: (πανικόβλητη) Δε θέλω... δε θέλω ούτε να το σκέφτομαι. Με πληγώνει σα νά 'μαι εγώ!

Πώς περνάει η ρημάδα ζωή μας έτσι γρήγορα, Λίλα μου;

Λίλα: Είναι αλήθεια, και είναι φαινόμενο που μόνο όταν πατήσεις τα εξήντα το συνειδητοποιείς.

Μαρία: Ένα είναι αυτό... Αμ το άλλο, που όταν γερνάς δε σε θέλουν οι νέοι;

Λίλα: (λυπημένα) Αυτό είναι τραγικό, απαράδεκτο και όμως έγινε αποδεκτό από την κοινωνία μας. Δεν ισχύει καθόλου η θέση της γριάς μάνας όπως παρουσιάζεται στο μυθιστόρημα *Η Μάνα*, της Αμερικανίδας Νομπελίστριας, Περλ Μπακ. Η κινέζικη στωϊκότητα του 20^{ου} αι. έναντι των γερόντων, όπως παρουσιάζεται μέσα από τα μάτια της συγγραφέα, δεν είναι ουτοπία του παρελθόντος, αλλά συνεχίζεται και στη σημερινή κινέζικη πραγματικότητα.

Μαρία: Δεν το βλέπω; Έχουν τους γέροντες μαζί τους. Τους σέβονται, τους μιλάνε σιγανά και νιώθεις το σεβασμό που τρέφουν στην τρίτη ηλικία.

Λίλα: Έτσι... έτσι... αντίθετα εμείς οι “πολιτισμένοι λευκοί” της σήμερα, εμείς οι Ευρωπαίοι, τρομάρα μας, καταλύσαμε το καθήκον μας έναντι των ανήμπορων γερόντων, στο όνομα της ταχύτητας της ζωής. Εννοώ τα παιδιά μας, γιατί εμείς ανήκουμε στο παλιό, και παρόμοιο με τον Κινέζικο σύστημα. Κάναμε ό,τι καλύτερο μπορούσαμε για τους γέροντές μας... έτσι; Τα

παιδιά μας όμως, θα τα βρούνε μπροστά τους... Κι αν ακόμα κάνουμε τα καλύτερα για δαύτα, θα δυσκολευτούν να μας κυττάξουν... και –όπως καταλαβαίνεις... θα δώσουν στα παιδιά τους ένα παράδειγμα συμπεριφοράς προς τους γέροντες γονείς... Και –όπως λένε- ό,τι κάνεις, λάβεις!

Μαρία: (ζωηρά) Ναι, ναι, είδες; Οι νέοι μας λένε ότι είναι πολυάσχολοι, ότι έχουν υποχρεώσεις, ότι δεν έχουν χρόνο για μας, τους γονείς τους, από τώρα... Κι εμείς, τι κάνουμε εμείς; Προσπαθούμε να κρατηθούμε γεροί για να μπορούμε να τους προσφέρουμε ως το τέλος μας. Να δίνουμε, να δίνουμε για να μας θυμούνται. Κάτι είναι πολύ στραβό εδώ... δεν είναι; (η Λίλα κουνάει το κεφάλι της συγκαταβατικά ενώ η Μαρία συμπληρώνει) Έτσι!

Λίλα: (με έμφαση) Καλά είναι να τα κουβεντιάζουμε κάπου κάπου, έτσι για να τα ζυγίζουμε και να παίρνουμε και κάποιες αποφάσεις...

Μαρία: Τα ξέρω... τα ξέρω... από ιστορίες, άλλο τίποτα! Αυτιά νά 'χεις, ν' ακούς! Κάθε μια είναι ξεχωριστή. Όσοι γέροντες, άλλες τόσες ιστορίες, όμως το καλύτερο μέρος για ν' ακούσεις την τραγική αλήθεια στο μεγαλείο της, είναι το γηροκομείο. Σπάζει η καρδιά σου ν' ακούς τον πόνο ενός γέροντα... Εργαζόμουν εκεί και ξέρω!

Λίλα: (λυπημένη) Κορίτσι μου... όλα αυτά είναι τόσο κοινά μεταξύ των ανθρώπων και περισσότερο η δυστυχία τους.

Μαρία: (με αποφασιστικότητα) Συγγνώμη, θα σε διακόψω ένα λεπτό Λίλα μου. (Παίρνει το τηλέφωνο και καλεί κάποιον. Ακούγεται μία φωνη και απαντά) Έλα Ρία μου... Άκουσέ με λίγο... Δε θα μπορέσω να κρατήσω τον Μηνά μας παιδί μου... Κάτι έχω να κάνω που μου διέφυγε... (υπάρχει απάντηση) Όχι δεν μπορώ αποκλείεται... (βουβαμάρα από την άλλη άκρη της γραμμής) Θα τα πούμε λοιπόν. Φιλιάκια.

(Η Λίλα την κυττάζει έκπληκτη)

Μαρία: (κυττάζει τη Λίλα και συνεχίζει ανακουφισμένη) Νά 'σαι καλά Λίλα μου! Αυτή τη φορά η συζήτησή μας μου έκανε πολύ καλό. Κάτι μου λέει ότι πρέπει ν' αλλάξουν κάποια πράγματα στη σχέση μου με τη Ρία μου... Πολύ με πεδεύει, αυτό το κορίτσι. Δε δέχεται την ηλικία μου. Με χρησιμοποιεί σα να είμαι σαραντάρα. Εγώ τα παιδιά μου τα μεγάλωσα, όπως λες. Νομίζω ότι τώρα που ακόμη βαστούν τα κοκκαλάκια μου, θα πρέπει να το διασκεδάζω λιγάκι. Άλλο να τη βοηθήσω σε μια ανάγκη της, κι άλλο να λέω διαρκώς ναι, κυρίως για να βγαίνει για καφέ με τις φίλες της. Από δω και στο εξής αλλάζω τακτική: Δεν θα λέω εύκολα ναι. Αν και την κακόμαθα, ποτέ

δεν είναι αργά για ν' αλλάξω στάση απέναντί της!
Έτσι θα δώσω ένα μήνυμα και στους γιους μου: όταν αποκτήσουν κανά δυο... να τα κυττάζουν μόνοι τους. Άλλωστε... Όπως είπα είμαι μόνο για το έκτακτο περιστατικό, και... έχουν και τα συμπεθέρια!

Λίλα: (Με θαυμασμό) με κατέπληξες στην κυριολεξία. Μοιάζεις με αποφασιστικό καπετάνιο που γυρίζει το τιμόνι του σκάφος του, 180 μοίρες... για να μην πω περισσότερο... Ποιο απ' όλα σ' αλήθεια σ' έκανε να πάρεις αυτή την απόφαση;

Μαρία: Α, ναι βέβαια... Φαντάστηκα τον εαυτό μου άρρωστο κι ανήμπορο στο γηροκομείο και τα παιδιά μου να μ' επισκέπτονται μόνο μία φορά το χρόνο, στο Mother's day!

(Η Λίλα κουνάει το κεφάλι με συμπάθεια. Την πλησιάζει και περνάει το μπράτσο της γύρω από τους ώμους της).

Λίλα: Έλα φιλενάδα, η αλήθεια είναι ότι δεν το ξέρεις αυτό. Έχουμε καλά παιδιά... ίσως λίγο άσκεφτα κάποτε, λόγω ηλικίας. Παρασυρόμαστε βέβαια και από την αβεβαιότητα που μας φορτώνουν τα ακούσματα της δυστυχίας των άλλων. Ανησυχούμε για το μέλλον μας όποιας διάρκειας κι αν είναι αυτό. Τελικά όμως οφείλουμε να είμαστε έτοιμοι για όλα, ώστε να μην καταληφθούμε από μία παρόμοια δυστυχία, εξ απροόπτου.

Μαρία: Πόσο δίκιο έχεις, Λίλα μου!

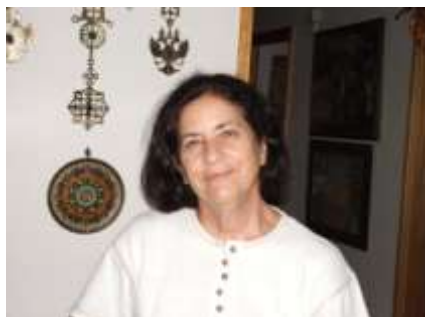
Λίλα: Έλα, φτάνει πια η απαισιοδοξία... Πάμε μία βόλτα στην αγορά να πιούμε έναν καφέ. Αν όχι τίποτ' άλλο, εμείς που στερηθήκαμε τόσα χρόνια τον καφέ με μία φίλη έξω από το σπίτι μας, είναι καιρός ν' αλλάξουμε την κακή συνήθεια μας του συντηρηισμού και λόγω... ηλικίας. Βαδίζουμε προς τα εξήντα μας τώρα πια... Δικαιούμαστε μια καλύτερη καθημερινότητα, κλέβοντας λίγη περισσότερη ελευθερία για τον εαυτό μας.

Μαρία: (Η Μαρία ζητωκραυγάζει) Ζήτω λοιπόν στην "κλεμμένη λευτεριά" κι ας είναι και δικαίωμα!

Τέλος

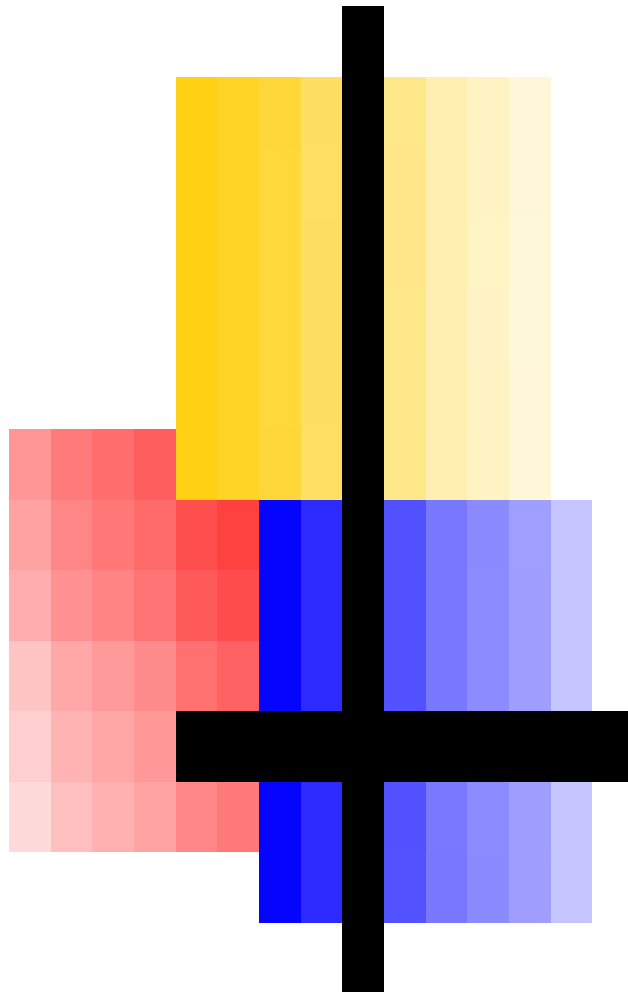
Περιεχόμενα

<u>Τίτλοι</u>	<u>Αριθ. Σελ.</u>
<i>Αναπάντεχα</i>	7-55
<i>Τι κι αν γύρισες Δυσσέα;</i>	57-70
<i>Απαρτία</i>	71-82
<i>Το Σύνδρομο της Ανησυχίας</i>	83-92

Η Πιτίνα Δ. Ιωσηφίδου-Ελλη (Elles) γεννήθηκε και μεγάλωσε στα Γιάννινα όπου και εκπαιδεύτηκε στις τρεις βαθμίδες εκπαίδευσης: στοιχειώδη, Γυμνασιακή και Πανεπιστημιακή. Ζει στο Σύδνεϋ όπου και απέκτησε δύο πτυχία στην Νεοελληνική Λογοτεχνία: το Β.Α (New England University) και το Μ.Α. στο Πανεπιστήμιο του Σύδνεϋ. Εκτός από τη συγγραφική της δραστηριότητα ασχολείται και με τη ζωγραφική, από τη δεκαετία του 1970.

Έχει εκδόσει τα ακόλουθα βιβλία: 2 έρευνες (*Μακεδόνες*, 1994-1995, *Η Ελληνική Ορθόδοξη Κοινότητα του Σύδνεϋ και της ΝΝΟ και το Παροικιακό Θέατρο*, 2001). 10 τόμους ποίησης στην Ελληνική: (*Λεπτομέρειες* (1998), *Μνήσθητί μου Κύριε* (2000), *Φύκια και Οστρακα* (2001), *Ρωγμές* (2002), *Μοίρα μου Αρμούρισα* (2005), *Ψίθυροι* (2008), *Οι σίχοι του Άρτου, 2008*, *Naked Silence-Γυμνή Σιωπή 2008-2009* και 2 στην Αγγλική (*Penelope's Gaze*, 1999, *Quo Vadis?* 2008). 10 Θεατρικά: *Δώρα Αγάπης* 1998, *Διονυσιακά* 1998, *Η Θεία* 1998, *Η Αντιγόνη* (κ' δύο μονόπρακτα) *Θέατρο 2000*, *Αγγελική* (κ' δύο μονόπρακτα) 2006. 1 εικονογραφημένο παιδικό μυθιστόρημα (*Οι Πυγολαπίδες*, 1998). 1 εικονογραφημένη συλλογή για παιδιά και μεγάλους, με ποίηση, θέατρο, ιστορίες και παραμύθια (*Αλκωνίδες*, 1999). 1 εικονογραφημένο παραμύθι (*A Pink Pumpkin?* 2006) στην Αγγλική. 2 μυθιστορήματα (*Η Αγάπη της Μαργαρίτας*, 2005 και *Η Στοιχειωμένη Λεωφόρος*, 2006)..1 τόμο με μία νουβέλα, μικρές ιστορίες και κάποια δοκίμια (*...και ο Θεός έπλασε τον άντρα!...*, 2006). 1 τόμο με ένα μυθιστόρημα και δύο νουβέλες (*Η Στοιχειωμένη Λεωφόρος*, 2006). 1 τόμο με τρεις Νουβέλες (*Ω... Αίλη!..* 2008).

ISBN 978 0 9804894 3 9